

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

İnönü — İlk işimiz ekmeği aslanın
ağızından almak olacak!

28 EKİME KADAR
TASARRUFLARINIZI İŞ BANKASINDA TOPLAYINIZ

Bir çekilişte

40

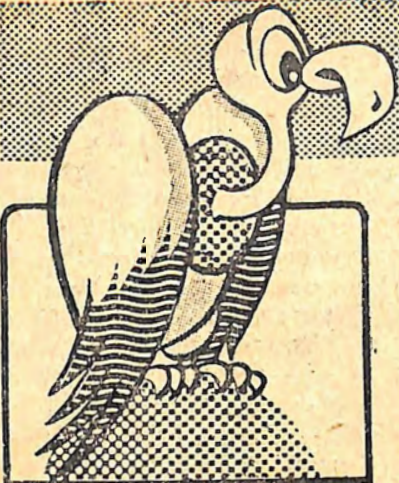
APARTMAN DAİRESİ

ve zengin para ikramiyeleri...
cem'an 4 Milyon

Çekiliş 29 Aralıkta

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

Sürüklenen adam!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Ni-
met Arzik, Necdet Rüştü
Efe, Vâ-Nû, Selâmi Yur-
datap, İlhan Selçuk, Ya-
şar Özen, Adnan Tahir,
Hüseyin Korkmazgil, Ke-
nan Akıncı, Örsan Öymen,
Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Suat Yalaz, Nehar
Tüblek, Semih Balçoğlu,
Cafer Zorlu, Şadi Dinç-
çağ, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Yaşar Tonguç,
Metin Gökçe, Zeki Beyner
Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Saka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi is-
tenen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Dalre : 3.

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 15 il-
ra, iç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 11

12 Ekim 1961

YIL : 38

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlak
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

HİÇ, ama hiç farkı yok. Sanki
aradan on bir yıl geçmemiş...
Sanki Himmetdede'ler, Uşak-
lar, Topkapı'lar, Kızılai'lar olma-
mış... Sanki Beyazıt Meydanında Ü-
niversitelerimizin genç kanları ak-
mamış.. Sanki Ankara'da Siyasal Bil-
gilerin duvarları kurşuna dizilme-
miş.. Sanki 27 Mayıs bir bahar rü-
yası.. Sanki Yassıada bir efsane a-
dası.. Sanki İmralı'da sallanan üç
beyaz gömlek, üç beyaz hayalet..
Sanki Adana, Kayseri cezaevleri bi-
rer masal sarayı!.. Öyle mi?

E, manzaraya bakarsanız öyle...
Bütün azgınlığı, bütün soysuzluğu
ile 1950 yi yaşıyoruz:

Bugün Eminönünde darağacına çe-
kilen hoparlörün, on bir yıl önce
Taksim Meydanında dolaştırılan C.
H. P. tabutundan farkı ne?

İzmir'de «Bu topraklar, beşbin
yıldadır görmediği kalkınmayı on yılda
gördü» diyen A.P. başkanıyla «Bu
vatani üç ay bize emanet ediniz, bir
gülistan yapalım» diye D.P. başka-
nının farkı ne?

Ödemiş: «Kefensiz gömülen şe-
hitlerin ruhları şâdolsun... Sızleri
yakında kurtaracağız» diye ihtilâle

meydan okuyan ihtilâlcinin, Eskişe-
hir'de: «İktidara gelirse D.P. nin
bıraktığı yerden başlayacağız» diye
yürüyecekleri uğursuz yolu pervasız-
ca açıklayan emekli generalin, hele
İstanbul'da: «Gözlerime bakın!.. Ne-
ler söylemek istediğimi anlarsınız!»
diye içinde sakladığı intikam plân-
larıyla sokak kalabalığını ayaklan-
dırmaya çalışan İl Başkanının, meş-
hur Beşiktaş kongresinde «Husu-
met andı» içen D.P. çetecilerinden
farkı ne?..

Evet, evet, 1950 yi yeniden yaşı-
yoruz: İşte Afyon'da sayın Gümüş-
pala'ya bir deve kurban ettiler. Tıp-
kı Celâl Bayar'a ettikleri gibi!..

Koskoca bir deveyi yere yıkıp kan-
larını A.P. liderinin üstüne fışkırtı-
rak boğazlamanın kaba ve çağlar
gerisi vahşetini bir yana bırakalım.
Benim bu deve cellâtlarından tutup
sormak istediğim şudur:

— Niçin kestin bu deveyi?... Bir
ulu kişiye, bir kurtarıcıya kurban
olsun diye mi?... Kimi kimden kur-
taracak bu emekli general?... Afyon
dişman cizmelerinin mi altında?...
Afyon, helik tanınmaz. İnsan serafi ta-
nımaz zalimlerini mi pencesinde?..

Yoksa bu kurban, yarın seçim san-
dıklarından çıkacak A.P. oyları şe-
refine mi?..

Sayın Gümüşpala, partisini kurdu-
ğu güne kadar hepimizin meçhulü
isimsiz bir vatandaştı. Onun adını,
ne politik, ne ekonomik, ne sosyal
dâvalarımızdan hiçbirisinin tartış-
masında bir kere, bir kerecek duy-
muş değiliz. Ordudan ayrılıp da kı-
lıcını duvara asınca, soluğu siyaset
meydanında alan bu emekli ihtiya-
rın peşine düşmekte elbet bir «ni-
çin» olacak.

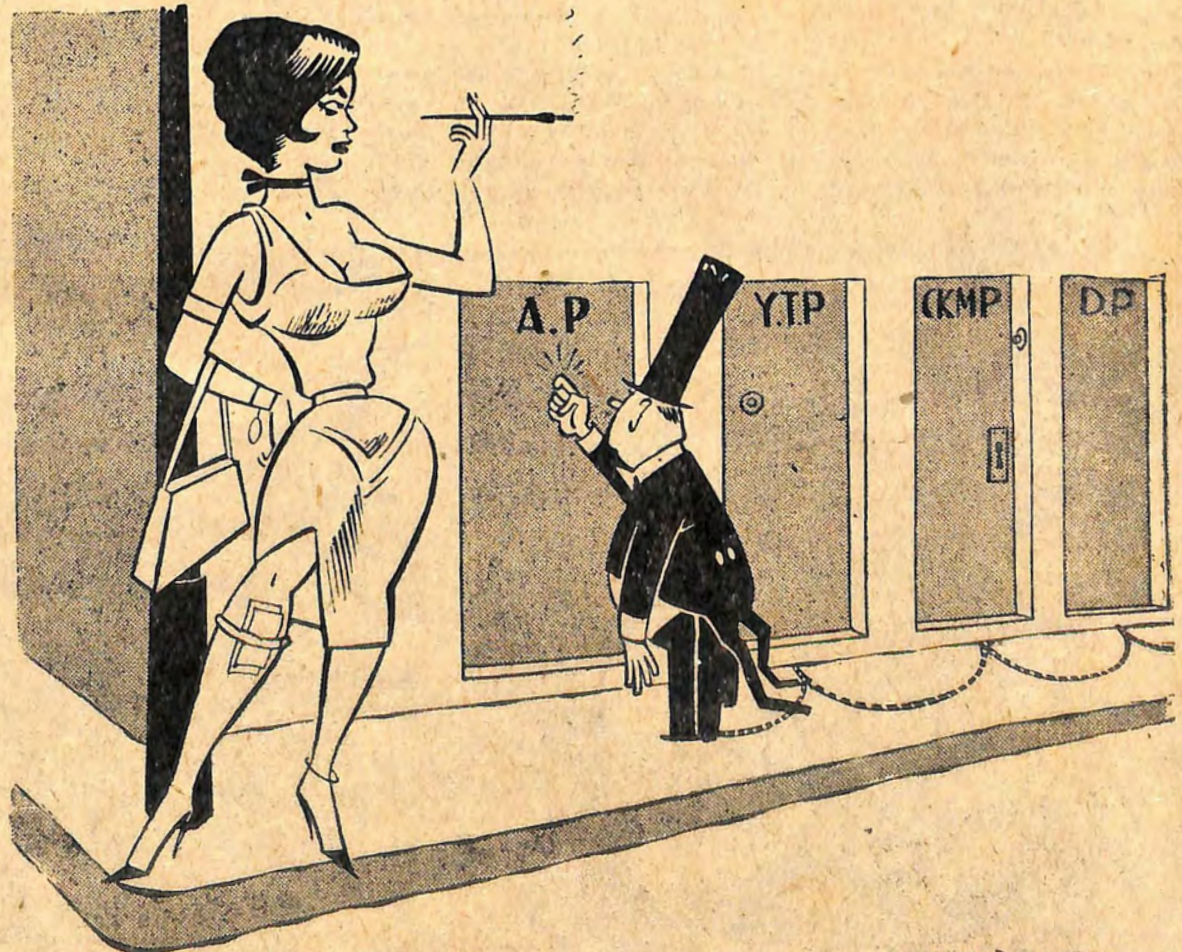
Niçin?... Niçin?... Niçin?..

Bu «niçin» lerin cevabını A.P. o-
cıklarını kuranların ve A.P. liste-
lerini dolduranların kimlikleri apaçık
veriyor.

Batı demokrasilerinde, liderler, aç-
tıkları fikir bayraklarının ve tanın-
mış şahsiyetlerinin arkasından par-
tilerini sürüklerler. Bizde, gözü dön-
müş parti kalabalıkları liderlerini sü-
rükliyorlar...

D.P. intikamcılarının kudurmuş
selli içinde, zavallı ihtiyar paşa, ne-
reye, nereye, nereye gidiyorsun?..

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Sürtük — Asıl sürtük bu!

VAZİYET

AZİZ NESİN

○ GECE kendileriyle hiç bağdaşmadığım insanların arasına düşmüştüm. Çağrılı olduğum bu güzel salonun insanları, bir bakıma, toplumumuzun kaymak tabakasından seçkin kişilerdi. Belki de o üst tabakadan olmadığım için duyduğum aşağılık duygusunun ezginliği ile o insanlardan, o eşyalarından tedirgin oluyordum; bunun nasıl bir duygu olduğunu bugün de açık seçik bilmiyorum. Onların da beni yadırgadıklarını seziyordum. Nasılsa aralarına düşmüş bir yabancı yaratmışım gibi beni merakla inceliyorlardı. Konuşsam, handlyse: — A... Konuştu, konuştu!... diye şaşıp kalacaklardı.

Benim yerimde olup da bu duruma düşenler, ya terse dönük bir savunma olarak kaba saba olurlar, ya da kendi içlerine büzülürler, ellerini, ayaklarını koyacak yer bulamazlar, tesbih böceği gibi bümübüzük kapalırlar. Ben ne o türlü, ne bu türlü yapabiliyordum. «Nerden geldim buraya!...» diye içimden söylenip duruyordum.

Bu sıkıntı içinde terlerken üç kadınla iki erkek sığındığım köşede beni kıstırmışlar durmadan soruyorlardı:

— Yazdıklarınıza kendiniz de güler misiniz?

En çok soran yapıncak çilli güzel bir kadındı. Erkeksi sesi, körpe salatalığı kırılındaki cıtırdiva benzediği için, içimden kadının sesini cıtır cıtır yemek isteği geçiyordu.

— Kimbilir ne çok gülüyorsunuzdur...

Belli ki, yazdıklarım benim de gülmüş olmamı istiyorlardı. Susuyordum.

— Yoksa gülmez misiniz? Sahi mi? Hayret... Hiç mi gülmezsiniz?..

Bu sorular, tanımadıkları yabancı yaratığı incelemek için bana yöneltiliyordu.

— Gülemem.

Erkeksi sesli, yapıncak çilli kadının elindeki viski bardağını bakır sininin üstüne koyup yanıma oturdu. Dizinin sınımsık yuvarlaklığı i- çimin sertliğine illşti. Sordu:

— Siz en çok güldüren bir olay vardır canım, anlatsanıza... Ne olur!...

Yabancı dünya insanların, suratı asık bir adam olmadığımı öğrenmelerini de istiyordum.

— Kendi yazılarına gülemlerim. Basımdan gecen olaylara güldüğüm olmaz nek... Ama on bes yıl önce başımdan geçen bir olayı her hatırladıkça gülerim...

— Anlatır mısınız... Anlatın ne olur!...

Anlattım:

Onbeş yıl önce Harbiye'deki cezaevinde hapistim. Cezaevine girmeden, taksitle radyo almıştım. Radyo altı yüz lira idi, ben ancak dört yüz lirasını verebilmişim. Radyocu icra yoluyla iki yüz lira alacağını istedi. Cigara parasını bile zor buluyordum. Radyocu beni mahkemeye verdi. Mahkeme günü ellerime kelepçeyi

vurdular. Cezaevi müdürü, beni götürülecek olan muhafızlara:

— Otomobille binebilir... dedi.

Çıktık yola. Taksiye binecek param yok. O zamanlar şimdiki gibi pişkin de değilim, öyle utaniyorum ki... İki muhafızın arasında ellerim kelepçeli giderken, bir tanıdık görecekti diye ödüm kopuyor. Başka zaman olsa insan İstanbul sokaklarında günlerce gezer de bir tanıdığa rastgelmez. Siz tersliğe bakın, o gün sanki bütün tanıdıklarım haber almışlar da, beni o durumda görmek için yollara dökülmüşler. Geçit resmine çıkmışım gibi ne kadar arkadaşım, ahpabım varsa o gün önlerimden geçtim, on-onbeş yıldır göremediğim tanıdıklarla karşılaştım.

Durakta tramvay beklerken bir kadının yanındaki kadına beni gösterip:

— Gördün mü? dedi.

Soran kadını tanıdım. Bu karşılaşmadan on iki yıl önce onunla evlenecektik de, ilkokuldan sonra okuyamamış diye ben vaz geçmişim.

İki kadın fısıllı fısıllı konuştular, sonra duraktakilere duyuracak gibi konuşmağa başladılar:

— Kız, şansın varmış... Ya bu herifle evlenseymişsin...

— Allah korumuş...

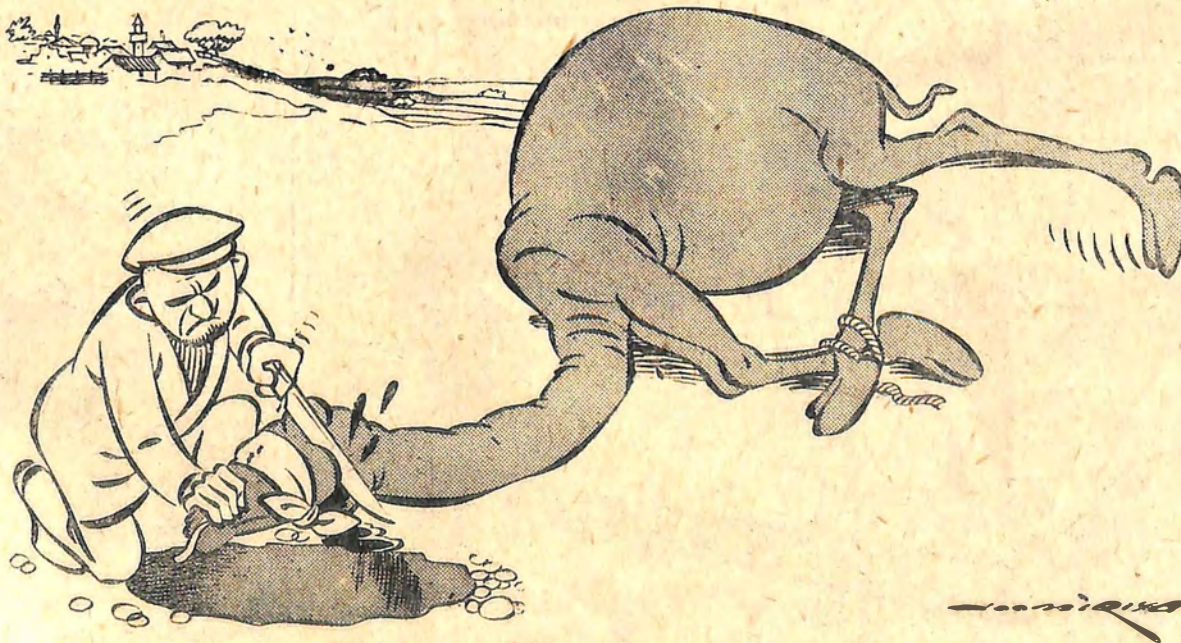
— Münevver beye bak sen... Okumuş da adam olmuş sanki...

— Hırsızın uğursuzun biri...

— Kaatil midir nedir, ipsiz sap-sızın biri işte...

— Aman sus, verilmiş sadakam varmış...

1950 de Afyonda Celâl Bayar'a deve kesilen yerde Gümüşpala'ya da deve kestiler. (Gazeteler)

«Tarihi tekerrürdür diye tarif ediyorlar, «Hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi?»

Mehmet ÂKİF

— İp kazık kaçını herif!...

Tramvay geldi, bindik, Arka sahanlıkta durduk. Lisedeki tarih öğretmenim de tramvaya binmesin mi!... Adam baktı, baktı, çalışan öğrencisinin durumuna pek şaşı, bir şeyler mırıldana mırıldana başını sallayarak önünden geçti.

İki durak sonra bir sınıf arkadaşım tramvaya bindi, sınıfımızın en tembeli idi. Gözlerini bana dikip yanındaki adama bir şeyler anlattı. Memnun bir gülümseyişle yanındaki «Ehhh... Hayatta kimin ne olacağı hiç belli olmaz...» dediğini duydum.

Adliye binasına ginceye kadar daha kimleri kimleri görmedim... Bir tanıdıkla gözgöze gelince utan-cımdan yerin dibine geçiyordum.

Mahkemeye girdik. Radyocunun avukatı, görünüşüne bakılırsa, erkeksizlik canına tak demiş zavallı bir kadındı.

Yargıca, radyo için dört yüz lira verdiğimi, param olmadığı için geri kalan iki yüz lira borcumu ödeyemeyeceğimi, isterlerse radyoyu geri almalarını söyledim.

Bayan avukat:

— Yalan söylüyor, dedi, dört yüz lira verdiğin yalandır!

Ödediğim taksitlerin makbuzları yanımda değil ki çıkarıp göstereyim. Cezaevi de yatılı okul değil, e- ve izinli bırakınsınlar da, makbuzları arayıp bulayım...

Bayan avukat, hem verdiğim dört yüz liranın üstüne oturacak, hem radyoyu geri alacak, hem de benden mahkeme masrafı, avukatlık ücreti koparacak... Yargıca, arkamda bekliven muhafızları göstererek:

— Efendim, dedi, esasen davalının içtimai vaziyeti de nazarı itibara alınsa, yalan söylediği kolaylıkla anlaşılır.

Bayan avukatın söylediği bu içtimai vaziyet kadar hayatımda ciğerime isletmiş söz yoktur.

Saat 16 da Adliyeden çıktık. İnsan ezildikçe geleceğini şansa bağlıyor. Ben de Milli Piyango almıştım da biletime 5 lira amorti çıkmıştı. Amorti çıkan bilet ceketimin üst cebindeydi. Dönüşte de bir sürü tam-dıkla karşılaşmaktan korktuğum için, ne olursa olsun paraya kıyıp taksiye binecektim. Yolda piyango-nun amortisini verecek bir gişe a-raya araya Karaköy'e kadar geldik. Karaköy'de endişem daha da art-tı. Çünkü isten çıkma saati idi, iç-ten ilgilendiğim bir kız Karaköy'de bir yazıhanede çalışmaktaydı. Bir de onunla karşılaşsam rezillik ta-mam olacaktı.

Hatırlar mısınız, eskiden Karaköy meydanının sağ yanında küçük kü-çük sarraf dükkânları vardı, sonra-dan istismak edip yıktılar. O sarraf-lardan birisi piyango bileti de sa-tıyordu. Camının üstüne «Amorti ö-denir» yazılı bir de kâğıt yapıştır-mıştı. İki muhafızla bu sarrafa gittik.

— Amorti öder misiniz? diye sor-dum.

— Öderim... dedi.

Oylar olmuş demet demet
Ya biçilir, ya biçilmez..
Aday olan kişi elbet,
Ya seçilir, ya seçilmez..

★

Yüğürtür bizim atımız,
Haddeden geçti zâtımız,
Seçim günü kismetimiz,
Ya açılır, ya açılmaz..

★

Bu dünyanın sonu boştur,
Mebus olmak gayet hoştur,
Adaylık bir yavru kuştur,
Ya uçulur, ya uçulmaz..

★

Partimizin hazır tahtı,
Daima açıktır bahtı,
En son söz milletin ahtı,
Ya içilir, ya içilmez..

★

Emrah der ki an bu andır,
Adaylarım pek yamandır,
Birbirinden pehlivandır,
Ya kaçılır, ya kaçılmaz!..

Emrah gibi

Ben bir aday kişi olsam,
Alsam oyları, oyları..
Görsem bir kez seçmenleri,
Nasıl boyları, boyları..

Ördeklerle dolu göller,
Bülbül gibi ötse diller,
Yakın olsa uzak yollar,
Bulsam köyleri, köyleri..

Hem okurum, hem yazarım,
Listeyi kendim düzerim,
Kâh silerim, kâh bozarım,
Hoştur huyları, huyları..

Emrah der ki eya dostlar,
Tehi kalmasın bu destler,
Kime lâıyk ise postlar,
Sersin tüyleri, tüyleri!..

Tutam oy elinden tutam,
Düşem yollara, yollara..
Olam bir yâreli aday,
Konam dallara, dallara..

★

Servi gibi uzun boyu,
Yedi göbek belli soyu,
Aday olan toplar oyu,
Alır ellere, ellere..

★

Partiler var çeşit çeşit,
Kimi eski, kimi cedit,
Aday yazar elde divit,
İner çöllere, çöllere..

★

Seçim bir seçmen bilmez,
Bu koltuk kimseye kalmaz,
Sahibini desem olmaz,
Düşer dillere, dillere..

★

Emrah der ki bu günündür,
Oylar benim tütünündür,
Seçim günü düğünündür,
Çıkam yollara, yollara!..

YENİ EMRAH

Piyango bileti satan sarraf ihti-
yar bir Yahudi idi. İki dirseğinin
altındaki camekânda sıra sıra al-
tın liralara dizilmişti.

— Şu cebimden piyango biletini
alır mısınız? dedim.

İşte o zaman sarraf, ellerimin
kelepçeli olduğunu anladı. Boynu-
nu uzatıp kelepçeli ellerime, son-
ra arkamdaki muhafızlara baktı.

Sıra sıra üstüste altın liralara di-
zili camekânın üstünden, mavi
mavi damarları pıtlamış titreyen
sıska elini uzatıp ceketimin üst ce-
binden piyango biletini aldı; böy-
le bir şeyi ilk defa görüyormuş
gibi uzun uzun baktıktan sonra:

— Ne vereceğiz buna? dedi.

Kelepçeli ellerimle umarsız kal-
dığımı anlayan sarraf, amorti için
bile pazarlığa girişmek istiyordu.

— Amorti işte... Dedim, beş lira
vereceksin... Her yerde beş lira, a-
morti çıkmış...

Bileti bana uzatarak:

— Üç lira verelim! dedi.

İçimden «Allah belâni versin!»
diye geçirerek:

— Ver, peki... dedim.

Sarraf bozuklukları sayıp, para-
yı bileti aldığı cebime koydu.

Taksi durağına geldik. O zaman-
lar Karaköy'den Harbiye'ye taksi
ile iki liraya gidilirdi. Ama ne o-
lur ne olmaz, taksiden inerken da-
ha çok ister diye korkumdan şo-
före sordum:

— Harbiye'ye gideceğiz, ne kadar
istersiniz?

Şoför, gözleri kelepçeli ellerin-
de:

— Üç lira!.. dedi.

Biliyorum, taksi saatini açsa, an-
cak iki lira yazar. Ama ne yapabi-
lirim?

Tam taksiye binerken asıl kork-
tuğum başıma gelmedi mi?.. Kar-
şılaşacağım diye korktuğum kız,
durmuş öylece bana bakıyor. Utan-
mamdan ne yapacağımı şaşırıp kı-
za gültümsedim, yani soğuk soğuk
sırıttım. Hani kız da gültümsen de

belki yanıma gelir, ona bir iki ke-
limelik söylerim... Ama kız don-
muş gibi bakıyor. Nasıl olduysa bir-
den, kıza; «Ne bakıyorsun ulan?»
diye bağırılmaz mıyım!.. Nasıl öyle
bağırdım, hiç bilmiyorum. Kız ağır
ağır yanıma geldi:

— Geçmiş olsun! dedi.

Sesi titriyordu zavallının.

— Birisine benzettiniz galiba... de-
dim

Arabaya girdim, iki muhafızın
arasına oturdum.

Kızın gözleri doldu.

Harbiye cezaevinin önünde indik
arabadan. Şoföre:

— Para cebimde, alın! dedim.

Şoför, ceketinin üst cebine elini
sokup bozuk paraları çıkardı, saydı:

— Burada iki lira var! dedi.

— Arayın, dipte kalmıştır.

Elini sokup karıştırdı, karıştırdı:

— Alay mı ediyorsun be... Para
mara yok...

Muhafızlar da o cebi karıştırdılar,
para yok...

— Delik varsa, astarın arasına kaç-
mıştır.

Ne delik var, ne de iki liradan
başka para...

Boynumu büküp şoföre:

— Başka param yok! dedim.

Şoför kızdı:

— Paran yoksa arabaya ne di-
ye binersin ulan? Hanımevlâdı,
tramvaya binsene... Madem paran
yok...

Beni bir gülme tuttu. Cezaevine
girdim, boyna gültüvorum. Gün-
lerce güldüm.. O zamandanberi bu
olayı her hatırladıkça gülerim.

Çıtır çıtır taze erkeksi sesli, ya-
pıncak çilli güzel kadın küçücük
mendili ile gözlerini sildi:

— Darılmayın ama çok aksi bir
adamsınız, dedi.

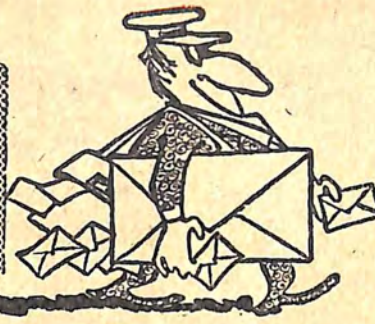
— Neden? diye sordum.

— Herkesin ağladığı şeylere siz
gültüyorsunuz...

— Galiba doğru, dedim, ağlasın-
lar diye yazdıklarım da siz gültü-
yorsunuz.

Aziz NESİN

Neden?

Bunu yazmazsam size, rahatlıyamıyacağım:

Hayatı bu kadar «müsvetde» yaşayan adamın, ölüm karşısında tutunu... (Uf gene dertlendim!) nasıl bunca erkekçe, bunca metin, bunca hiçleyici olabilir diye düşünüyorum. Günlerdenberi şu hayattan ayrılan Fatin Zorlu ayrılmıyor düşüncemden... Son anlarını bu kadar vâkur yaşıyanın içinde bir mücevher kutusu gömülü olmalı: MENFATLERİN, EGOİZMİN, MİDECİLİĞİN, MUKADDESATSIZLIĞIN çamur çamur örttüğü ve ancak İspanyolların «hakikat saati» dedikleri ölümün eşliğinde, meydana çıkan bir mücevher kutusu!...

İçimden durmadan şu soruyu tekrarlıyorum:

«— Bu kadar harikulâde olabilirsin de a adam, neden bu kadar alelâdeliği seçtin? Neden?... Neden?...»

Tanıtma!

Bazı A.P. adaylarını size ufak hikâyelerle tanıtayım:

Çoğu bu üyelerin hâtıra defteri tutsalar şu cümleyle başlamaları lâzımdı bu «kurtarıcı» defteri: «57 de

Allahın inayetiyle D.P. den seçime girip kaybettiğim için, bugün Kayseri hapisanesinin içinde olacağıma, seçim kampanyasının içindeyim!...»

İyi niyet elçileri!

Gazetelerde resimleri çıktı, o uydurma kıyafetle, evet uydurma!... Bazen Amerikalılar bunu yaparlar: Tütün kiralıcası, yahut patates elçisi diye eni boyu, kaşı gözü yerinde bir kızcağız salarlar dünyaya, dünyadan bihaber!... Ve kız şehir şehir dolaşır. Ben hiçbir zaman böyle salınmaların mânasını kavrayamadım. Bunu yapan millet, artık herşeyi «keyiften» yapabilen millettir. Ekonomisi, propagandası, şusu busu son derece düzgündür de, eh, bir de «şan» olsun diye dökülmeyecek şeylere para döker. Biz böyle miyiz?... Öyle tanıtılacak tarafları, sevdirecek tarafları vardır ki, öylesine renkli değişik tarafları vardır ki şu cefakeş memleketin... Asıl o yönlerden tutturmalı propaganda işini... Kimsenin tutturduğu yok. Kimse nereden başlanacağını bilmiyor bile... İşte üç güzel kız seyahat etti: Tam 40.000 lira sarf olundu bu seyahat için. Netice?... Uzak veya yakın netice?... Hava, cıva!...

Vallahi heptimiz artık palavrava karnımız tok... Palavranın sığacağı

bir milimetrelilik yer kalmadı içimizde. Artık bir işin başına geçenler «özlü» işler tutsunlar derim. Türkü yarışmasıydı, iyiniyet elçisiydi filân sonraya kalsın. Özlü işlerin cıcağı yoktur amma ne yapalım?... Sonra şu yarı şalvarlı, kafada tas tas takelerle kimseyi dolaştırmaları kuzum... En çok sinirime dokunan o! Bayram yok, düğün yok, kıyafet müsabakası yok iken o kıyafetlerle insanları Garba salma ancak bir kompleksin ifadesidir... Başka şeyle ilgi çekememenin inancından doğar. Başka neden doğabilir ki?... Ha Cihad bey?... Aynı fikirde değil misiniz?...

A. P. de çalkalanma!

Görülmemiş işler diye başlayacaktım amma, bizde pek görülmemiş iş kalmadı... Hiç listeleri daktiloya çekerken adaylığa kendi ismini de ilâve eden kâtip gördünüz mü?... Ben gördüm: Adalet Partisinde!

Hiç siz gene listeler daktiloya çekilirken adaylara yer değiştiren Genel Kurul üyesi gördünüz mü?... Ben gördüm: Adalet Partisinde! ...

Hiç siz tâ Diyarbakır'lardan (haklı olarak), Genel Kurul üyelerinden birini pataklamak için zahmetlenip gelen heyet gördünüz mü?... Ben gördüm: Adalet Partisinde!...

Börülce!

Birkaç gündür lokantaya gitmiyorum: Elime liste almamak için... O kadar tiksinti geldi!

Bakıyorum, A. P. nin, yahut Y. T. P. nin aday listelerinden biri:

Ahmet Hacıyatmaz (Eski D. P. il başkanı), İbrahim Çöpvermez (D. P. eski milletvekili), Rıza Dişlisoy (Eski D. P. müfettişlerinden)...

Bu maske değiştirmiş adamlar bana şu fıkrayı hatırlatıyor:

Nasreddin Hocayı, zengin bir komşusu yemeğe davet eder. Bütün kış kuru fasulye yemekten bulantı getiren Hoca, hayâlinde kuzu dolmaları, börekler, baklavalı düşünerek ziyafete koşar. Bir de ne görsün: Koca bir lenger içinde, fasulye benzer, ufak ufak, karınları siyah benekli tanecikler...

Bir kaşık alıp yedikten sonra ev sahibine sorar:

— Kuzum bu ne?...

— Börülce...

Hoca kurnaz kurnaz gülümseyerek başını sallar:

— Hay köpoğlu, adını değiştirip yine mi karşıma çıktın?!

Gümüşpala'ya acıyorum vallahi... İnşallah memleketi acımak durumuna düşmeyiz... Düşmeyiz de sadece Gümüşpala'ya acırız!...

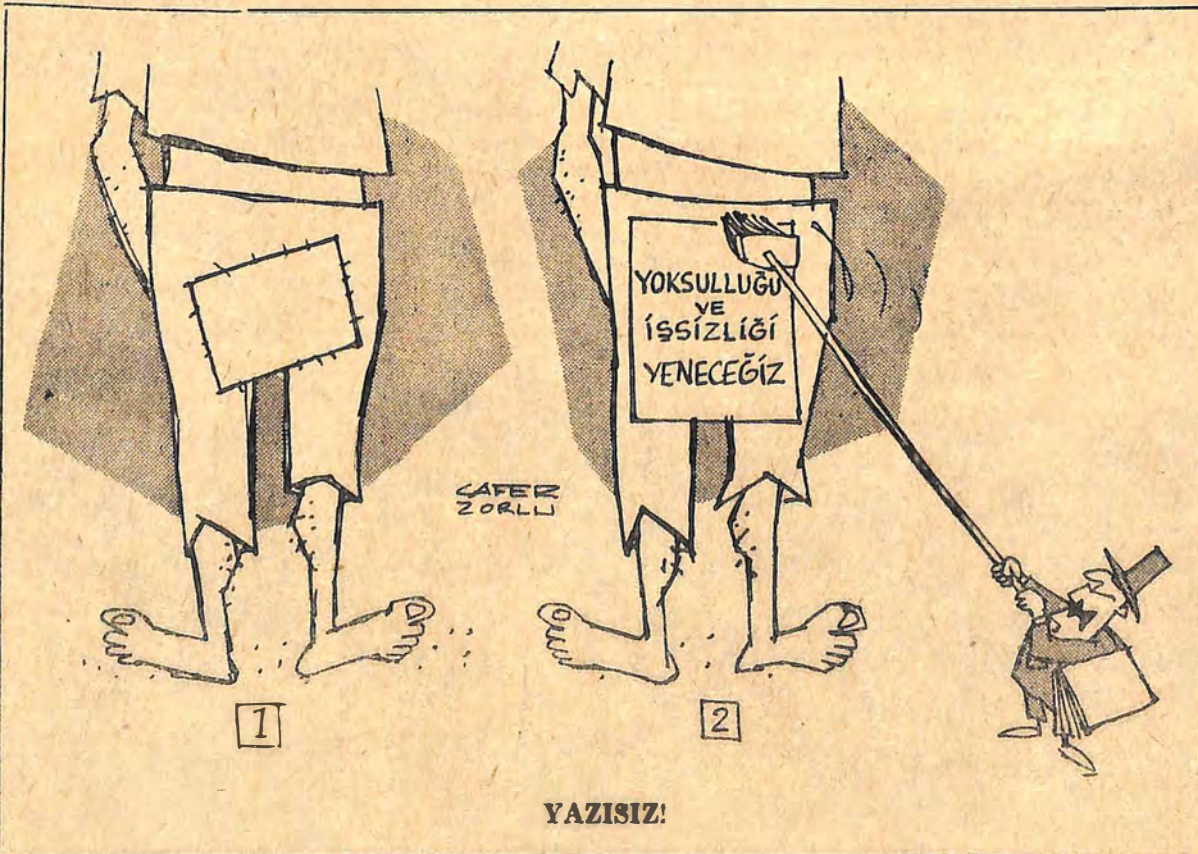
Acımak:

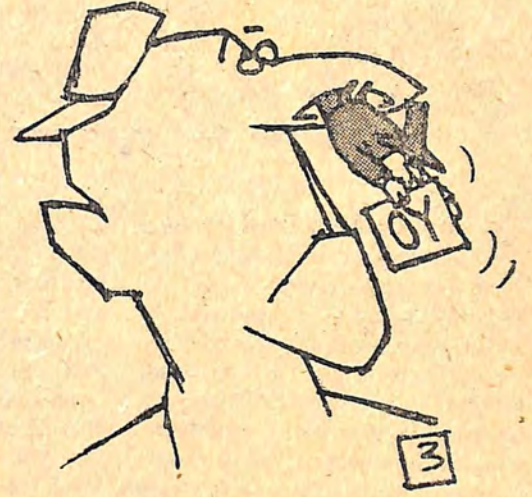
Anladık, merhametli olmak iyi şey, kın gütmemek iyi şey, düşene dost olmak iyi şey... Bakın ne çok iyi şey sıraladın. Şimdi bir moda çıkmış: Herkes habire Kayseri mahkûmlarına merhamet yağıdırıyor... Onlara ve allelerine... Ah ne yapacaklar, nasıl geçecekler?... Ah ah ah!... Bu ah ah'ların samimiyet derecesini ölçemiyorum. Zaten ben bütün ölçülerimi şaşırılmış durumda... İşin içinde biraz «moda» meselesi de var...

Ah çocuklarına iş bulmalı... Bulunsunuuuun, amma bizi on sene inim inim inilememiş, mütevazi ve normal vatandaşların çocuklarına da iş bulunsun!...

Ah karılarını teselli etmeli... Evet, onları da... Amma bir sürü felâkete uğramış, meselâ evi yıkılmış, dükkanı istilâk edilmiş mütevazi ve normal vatandaş karılarını da teselli etmeli!... Ettik mi?... Ediyor muyuz?...

İlle rikkati ve dikkati çekmek için «Büyük suçlu vakını» olmak mı lâzım?... Milyonlarca, milyonlarca kişi bu memlekette alâka bekliyor... N'olur hersevi bir gösteri, bir moda, bir sahtekârlık haline getirilmiyelim... Getiriyoruz vahı, getiriyoruz. Hem de insanı zıvanadan çıkarıncaya kadar!

YAZISIZ!

Yuuuh!...

GALATASARAY, Karşıyaka ile oynuyordu. Karşıyaka bir ara, 2-1 galip duruma geçmişti. Galatasaray oyuncularıyla taraftarlarının da sinirleri enikonu gerilmişti. Hakem bazen yanlış kararlar veriyordu. O zaman Galatasaray tribününden, uğultu halinde müşterek bir ses yükseliyordu:

— Yuuuuh!...

Numaralı tribün seyircilerinden Ali Sohtorik dayanamadı. Yanındakini dürterek:

— Karşıkı tribünü Gülek'çiler işgal etti galiba, dedi.

Doğan!...

STADYUM'UN seyircilere haber ulaştıran hoparlörü, geçen günkü maçlar sırasında şöyle bir anons yayınladı:

— Dikkat dikkat... Bay Erdoğan Doğan... Bir erkek çocuğunuz doğdu, eve gidiniz.

Seyircilerden biri tamamladı:

— Bu alle de doğan üzerine çalışıyormuş kardeşim...

Er meydanı!

GALATASARAY - Karşıyaka maçı yapıyordu. Galatasaray 2-1 yenik durumda olduğu için, canını dişine takmış, bir gol çıkarmaya bakıyordu. Ga-

STADYUMDAN SESLER

latasaraylı Bahri bir ara, soldan daldı. Hasın kalesine doğru iniyordu. Karşıyaka müdafii Ahmet, Bahri'yi durduramayacağını anlayınca ona belinden sarıldı. Galatasaray taraftarlarından Selmi Andak, fena halde sinirlenmişti. Yanındakine döndü:

— Yahu bunlar serbeste mi çıkıyorlar, yoksa greko romene mi?..

Ümit dünyası!

İZMİR takımlarının ilk gün İstanbul'da yaptıkları müsabakalarda Altay Beykoz'u, Karşıyaka da Galatasaray'ı yenmişlerdi. Maç dağılırken bilhassa Galatasaray taraftarları tarifsiz bir üzüntü içindeydiler. Bu sonuçlardan son derece memnun kalan Vefalı Kör Galip, kıkır kıkır güllüyordu:

— Ne diye hayıflanıyorlar bilerader?... Beşiktaş olsun, Fener olsun, ondan sonracığıma Galata-

saray olsun, yenilmişler ne çıkar?... Milli Lig bitse de, daha ö-nümüzde baraj maçları var.

Antrenman!

ERTESİ gün Karşıyaka takımı, Beykoz'la maç yapıyordu. Karşıyakalıları bir gün önce Galatasaray'ı yenmekten leri gelen bir azamet içinde oynama başladılar. Fakat Beykoz o gün bir fırtına kesilmişti. 90 dakika içinde dört gol atarak Karşıyaka'yı pestile çevirdi.

Karşıyakalıları böyle bir netice beklemiyorlardı. Oyuncuların hepsi sinirlenmişti. Hattâ bu yüzden kasdı fauller yapıyordu. Bir ara hakem gene böyle kasdı hareket eden Karşıyaka'lı Bulut'u oyundan çıkardı. Bulut hakemin bu kararına karşı diklik etmek istedi. Onun bu kafa tutuşunu seyirciler de hoş görmemişlerdi.

Tezahürata başladılar:

— Yuuuuh!... Yuuuuh!...

Bulut fena halde bozulmuştu. İlk, eliyle halka selâm verirken bir hareketle bulundu. Ama bu bazı seyircilerin gözlerinden kaçmadı. Beykozlu Toraman Kâzım, arkadaşına döndü:

— Kardeşim, dedi, bunların antrenörü Ruhi Karaduman, takım oyuncularını çahştırırken, bunlara bilek antrenmanı da yaptırıyor galiba...

Küçük Ahmet!

BUNDAN bir süre önce, Galatasaray'ın as oyuncularından Büyük Ahmet bir zina suçundan zan altına alınmış ve Adliye verilmişti. Billirsiniz, Galatasaray'da bir de Küçük Ahmet vardır. O adliye hâdisesinden sonra bu iki Ahmet'e spor çevrelerinde yeni bir isim takıldı:

«Ahmed-i evvel», «Ahmed-i zâni...»

Toto!

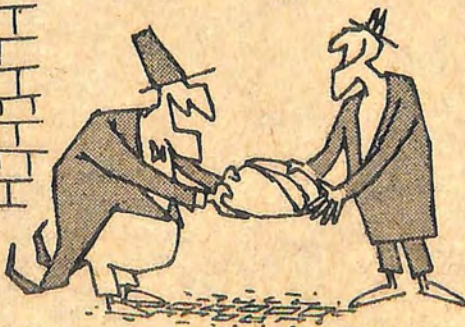
Dolmabahçe yokuşunu üzgün üzgün çıkan iki arkadaş konuşuyordu:

— Nasıl... Totoda 13 ü buldunuz mu?...

Öteki, sinirlenmişti. Cevap verdi:

— Yahu bu hafta 13 bulmak için insanın serserî olması lâzım be!...

ADNAN VELİ

YAZISIZ!

Kirli ÇAMAŞIRLAR

ADNAN VELİ

SALI sabahı, Zülfiye Akalın'ın alt kattaki taşlığı hınca hınç dolmuştu. Sabahın erken saatlerinde, ellerindeki çamaşır torbalarıyla gelenler, taşlıktaki iskemlelere, kapı eşiklerine, hasırın üstüne oturmuşlar sıralarını bekliyorlardı. Zülfiye, bahçenin bir köşesine kocaman bir kazan yerleştirmiş, altını da ateşlemiş, içindeki suyu harıl harıl kaynatıyordu. Taşlığın bir köşesinde de pırl pırl bir çamaşır makinesi duruyordu.

Sabah ziyaretçilerinden Deli Binnaz, sigarasından bir nefes daha çekti:

— Ah Zülfiyecğim ah!... dedi. Vallahi ne iyi ettin de kocana şu çamaşır makinasını aldırдың. Hepimizi dertten kurtardın. Senin sayende çamaşırlarımızın kirliliği rahatlatıyor kardeşim. Ben de benim herife kaç zamandır «Bir makine becer de şu çamaşır derdinden kurtar beni» diyorum. Herif rakısından kesip de eve harcar mı?... İşte bizi böyle, kaç zamandır ziyan zebil etti. Bereket senin kocan evciment de, senin baturunu kırmadı. Mahalleyi de çamaşır yıkama sıkıntısından kurtardı.

Sıra bekleyenlerden Yosunlu Nebahat, Deli Binnaz'ın sözlerine iştirak etti:

— Vallahi, benden de al o kadar... Hani bizim damadın çamaşırı elle ağırtılır gibi değil. Her vakit söyleyirim, şu çamaşırı azdırmadan çıkar, derim. Dinletemem. Herif uyuntu. Bir çorabını üç ay çıkarmaz. Çıkarcıca da, çoraplıktan çıkar da, muşambaya döner kardeşim. Zülfiye'ciğim makinası olmasa, dayanılır şey değil... Ah Zülfiye'ciğim sana şu çamaşır makinası yüzünden sabah akşam, yatıp kalkıp dua ediyorum vallahi...

Zülfiye hem konuşulanları dinliyor, hem de bahçede kaynayan kazandan, çamaşır makinesine kova ile su taşıyordu. Suyun hizası, çizgiye geldiği zaman, Zülfiye makinenin içine bir avuç sabun tozu attı. Fişi prize takıp makineyi çalıştırmaya başladı:

— Saadet hanım kardeşim... Hadi getir çamaşırılarını... Kaç parça olduğunu da say. Sonra geçen seferki gibi eksik falan deme...

Saadet hanım, elindeki torba ile yerinden kalktı. Ağır ağır yürüdü:

— Kardeşim, olan oldu bir kere... Ama ben katliyen yalan söylemem... Kızın bir sütyeni vardı geçen sefer... Evde aramadık yer bırakmadım. Yüzde yüz burada kayboldu.

— Sen öyle bil... Hadi çamaşırılarını at içine... Sayıp da at...

— Benim getirdiğim çamaşır zaten belli kardeşim... İki tane yün

fanilâsi... Dört tane atlet... Üç don, altı mendil, dört de çorap... Haaa, bir tane de havlu var. Dur bakayım, iki de yastık kılıfı olacak. Sonra, şu çarşafı da atayım da, ilk kirlilik akıversin...

Zülfiye, Saadet hanımın elindeki çarşafa uzandı:

— Dur bakayım kardeşim, onun içinde ne var?...

— Hiç hiç... Hiçbir şey yok. Kirli çarşaf...

— Niye öyle katlıyorsun da açmıyorsun?...

— Canım, herkesin sırrı kendine kardeşim... Yatak çarşafı da elâlemin önünde açılır mıymış?...

— A kardeşim, ben de gıcır gıcır makinama olur olmaz şeyleri doldurtmam ya... Ne malûm mekruh şeyler olmadığı?...

Saadet hanım, Zülfiyeyi, biraz bahçeye çağırdı:

— Hepimiz kadınız kardeşim. Elâlemin içinde aç çarşafı diye tutturmanın bir âlemi var mı?... Cahil kız... Gece uyuyuvermiş... Çarşaf da biraz kirlenivermiş. Ben şimdi senin sözüne bakıp da o kadar kişinin içinde çarşafı açacak olsam, Deli Binnaz yedi mahalleye ilân eder. Hem kendisi de uydurup ekliyerek anlatır...

— Öyle söylüyorsun ama Saadet abla, senin bu çarşafı yıkadığını gö-

ren öteki müşteriler, bakalım yürek rahatlığıyla kendi çamaşırılarını yıkayabilirler mi?...

— Ayol kimse görmez... Ben usulcacık içine atıveririm...

Taşlıktaki makine gümbür gümbür çalışıyor, Saadet hanım da tahta sopa ile çamaşırını karıştırıyordu. Deli Binnaz bir cigara daha yaktı:

— Kardeşim, dedi, geçende Yayvan Sevim bana birazcık çamaşır tozu veriydi. Amerikan tozuymuş. Vallahi ne çamaşır suyu, ne kireç kaymağı, onun yanında on para etmez. Beyaz çamaşırı bahar gibi açıyor. Hiç çivit mivit de istemez. Koy suyun içine, bir taşım kaynat, olsun sana hakik...

O sırada sokak kapısı açıldı. Elinde koskoca bir bohça ile Bıyıklı Şahver içeriye girdi:

— Zülfiye hanım huuu!... Ayol Zülfiye hanım kardeşim, neredesin?...

Zülfiye onu görünce yüzünü buruşturdu:

— Çamaşıra mı geldin kardeşim?

— Benim de üç beş parçam var Zülfiyecğim...

— Ama kardeşim, bugün yıkanmaz onlar...

— Neden?...

— Çok çamaşır var sırada... Akşama anca yetişir. Bu makina da zebil makinası değil ya... Para verip

alınmış... Durmamacasına çalışırsa ne olur?...

— Kardeşim, benim çamaşırım hem az, hem de bir suda ağırtıverir.

— Olsun ama hemşire, bak sırada kaç kişi var?... Sabahın yedisinde geldiler onlar...

— Canım ben en sonra yıkarım...

— Benim o kadar beklemeye vaktim yok... Başka gün gel... Darılmak gücenmek olmasın...

— Herkes para veriyorsa ben de para vereceğim kardeşim. Başkalarının çamaşırını yıkayıp da benimkini yıkamamak ne demek oluyor?

— Demesi memesi yok bunun. Makinanın sahibi ne isterse o olur.

— Peki kardeşim, sen hani âme hizmetini görüyordun?... Âme hizmetinde ayrı gayrı olmaz ki... Sen benim çamaşırılarımı kabul etmezsen, ben de seni muhtara şikâyet ederim. Vergisiz ticaret yapıyor derim.

Deli Binnaz, dayanamayıp lâfa karıştı:

— Sen baksana buraya hanım!... Makinanın sahibi o... İster yıkatır, ister yıkatmaz. Hem sen ne diye dikleniyorsun bakalım?... Ne selâhiyetin var şikâyet etmeye? Bunca insanın hakkını yemiye?... Bu makina benim olsa, ben de senin çamaşırını yıkamam. Makinamı mekruh etmeye senin ne hakkın var?...

— Benim çamaşırımı mı senin makinanı mekruh edecek?...

— Helbet eder ya...

— Ayol Fıskı!... Ben bu çamaşırılarını şimdi şuracığa seriveririm. Ama sen de seninkileri serer misin?... Yatak çarşafılarını da serebilir misin?...

— Hanımı, hanım!... Sana açıkçasını söyleyeyim mi?... Senin kocan eskiden ne iş yapardı?...

— Samatya'da berberlik yapardı..

— Senin kocan, eskiden Demokrat Partinin ocak başkanı değil miydi?

— Olsun... Ne olacaktı?...

— Hah işte, onu anla... Bu makina, Demokrat Partinin kirli çamaşırılarını temizliyemez... Böyle elli tane daha makina olsa, senin çamaşırın gene temizlenmez... Onun için bohçanı topladığın gibi, yallah!... Anladın mı şimdi açıkçasını?...

Kadın şaşırverdi:

— Tevekkeli Deli Binnaz dedikleri kadar varmışsın. Benim kocamın Demokratiği eskidendi. Şimdi Demokratiği kaldı mı?...

— Ayol yedi dükkân süptürüntüsti karı!... Demokratiği eskidendi ama, şimdi isim değiştirilerekten gene yürüyor. Adalet Partisi demek, ne demek sanki?... Demokratın ikinci basıncı demek... Bunu cümlele kâinat biliyor. Sen bu makinede çamaşırını yıkayacak olsan, ben vazgeçer, gide-

Kadın — Hadi diyelim ki oy'umu sana verdim. İyi ama iktidar'ı kazanabilecek misin bakalım?

rlm... Onun için bu kadar insanın
h kını yeme de, gündelikçi çağır
kendi evine...

Kadın enikonu bozulmuştu. Artık
ısrar etmek de istemiyordu:

— Peki öyle olsun, dedi. Ama da-
ha birkaç günlük saltanatınız var.
Seçimden sonra da konuşma sırası
bize gelecek... Eğer Adalet Partisi
seçimleri kazansın, ben de şu karşı-
daki arsaya fabrika gibi bir çama-
şır makinası getirip yerleştirmesem,
ve yedi mahallenin çamaşırını meç-
canı yıkamazsam, bana da Candar-
ma Selâhattin'in ilk göz ağrısı Beş-
bıyık Şahver demesinler... Makina-
nız da sizin olsun, sizi gidi yelloz-
lar siziii!... Sizi gidi Halk Partici-
ler siziii!... Ama Kasım Gülek de
sizin hakkınızdan gelecek işallah!...

Kadın kapıyı çarptığı gibi çıktı.
Deli Binnaz, arkasından söyleniyor-
du:

— Cehennem dibine kadar git,
Aksaray'ın yırtığı!... Yassıadalık ka-
rı!... Bir de kafa tutuyor şıllık!...

Saadet hanım, makinenin içinden,
yıkanan çamaşır-ları çıkarıp sıktık-
tan sonra sepete dizerken, Zülfiye
de tekrar sıcak su taşımaya başladı.

Bu sırada kapı bir daha ç lındı.
Zülfiye elindeki kovayı yere bira-
lup kapıyı açmaya gitti. Gelen, bitli-
şik komşuları Dürdane hanımdı:

— Biraz bakar mısın Zülfiyecİ-
ğim?... dedi.

— Buyur kardeş...
— Bugün sende çamaşır varmış,
öyle mi?...
— Var ya... Yıkıyorlar...
— Benim de senden bir ricam var
kardeş...
— Söyle söyle, çekinme...
— Bizün damat biraz titizcenedir
biliyorsun...
— Eeee?...
— Dün akşam işkembe getirmiş e-
ve... Temizlenmiş ama, gene de ol-
muyor. «Zülfiye teyzeme rica et de,
işkembeyi bir de çamaşır makina-
sından geçiriverelim,» dedi. Elli ku-
ruş vereceğim iki parçasına... Par-
çası yirmibeşe geliyor... Hanl çama-
şır olsa, sen yorgan çarşafını yirmi-
ye yıkıyorsun, üstelik buna sabun
da istemez, çivit de istemez. Biraz-
cık soda atarız, olur biter...

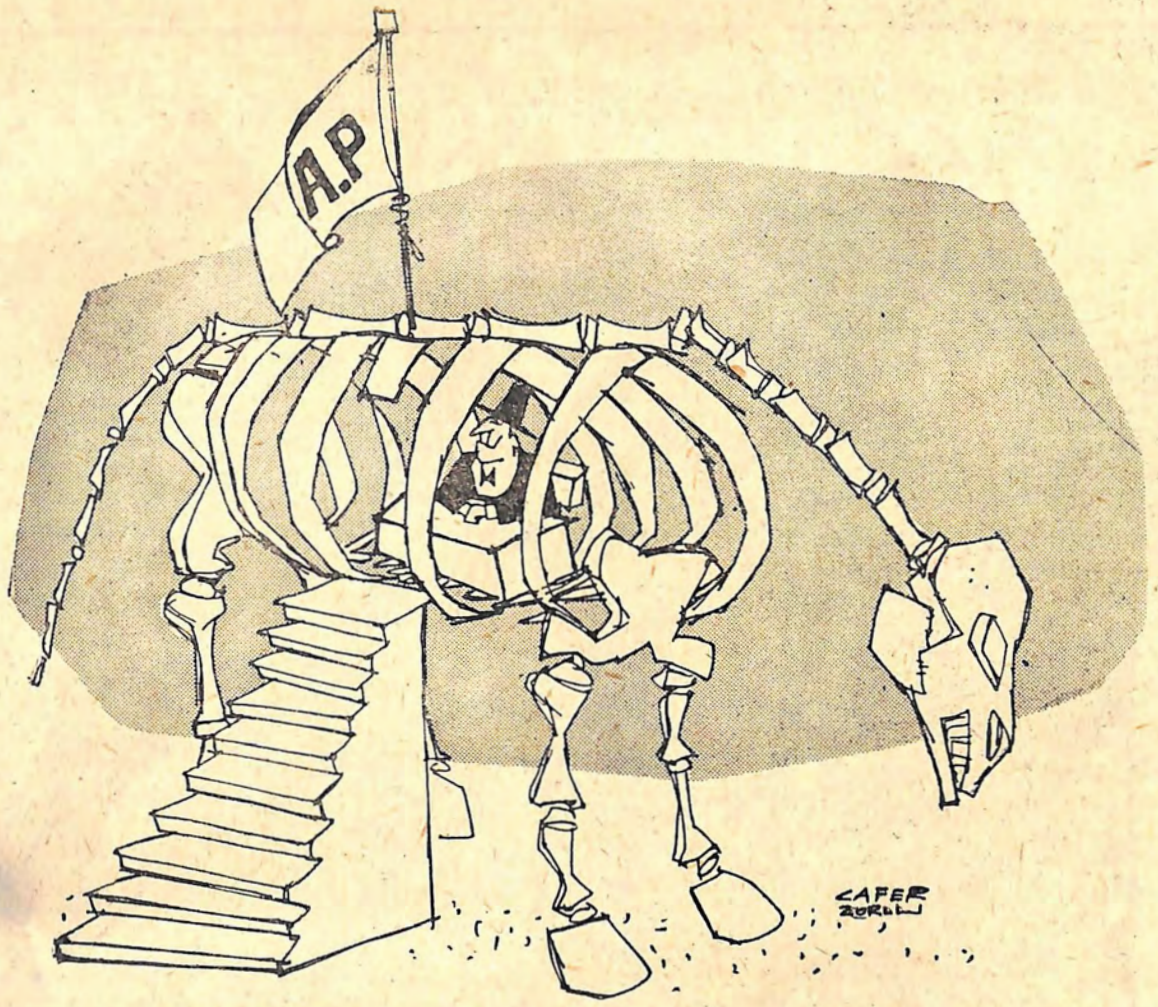
Zülfiye biraz düşündü:

— Herkesin yanında söyleme bu-
nu, dedi... Çamaşır bittikten sonra
gel, ikindiden sonra... Bir sudan ge-
çiriveririz... Kimse duymasın ama...

— Aaaa, kör olayın söylemem...
İnsanîyetliğe karşı namkörlük olur
mu?...

Kadın gitti. Zülfiye tekrar içeriye
dönüp makineye su taşımaya koyul-
du. Deli Binnaz, botçasını açmış,
donları bir yana, mendilleri bir ya-
na, ten fanilâlarını bir yana koyu-
yor, sonra her parçayı ayrı ayrı sa-
yıyordu. Kazanın altındaki odunlar-
dan çıkan duman da aralık kapıdan,
yavaş yavaş taşlığı doldurmaya baş-
lamıştı...

Adnan VELİ

YAZISIZ

Adalet, Müsavat!

D. P. milyonerlerinden iki
A. P. li yana yakıla konuş-
yor:

— Bizim partinin adını ek-
sik koydular dostum, eksik...
— Yaaa... Ne koymalıydı-
lar?

— Adalet, Müsavat Partisi...
O zaman seçimleri yüzde yüz
kazanırdık!

— Bir «müsavat» kelimesi
sayesinde mi?

— Evet... Hattâ bir kelime
de değil, bir harf, bir «M» harfi
sayesinde!

— Afedersin ama anlayama-
dım...

— Anlayamazsın elbet.. Ben-
deki siyasi zekâ, siyasi incelik
kimde var?...

— Canım öğrenmeyi bırak
ta şu «Müsavat»'ın «M» sinde-
ki kerameti anlat...

— Peki, dinle: Şimdi bizim
partiye kısaca ne diyorlar?...
A. P. değil mi?...

— Evet, A. P....

— Ya adı «Adalet, Müsavat
Partisi» olsaydı ne diyecekler-
di?

— A. M. P...

— Tamaaam!... Bir düşün:
A. M. kimin adı?... Efen-
dim?... A. M. kimin adı?...

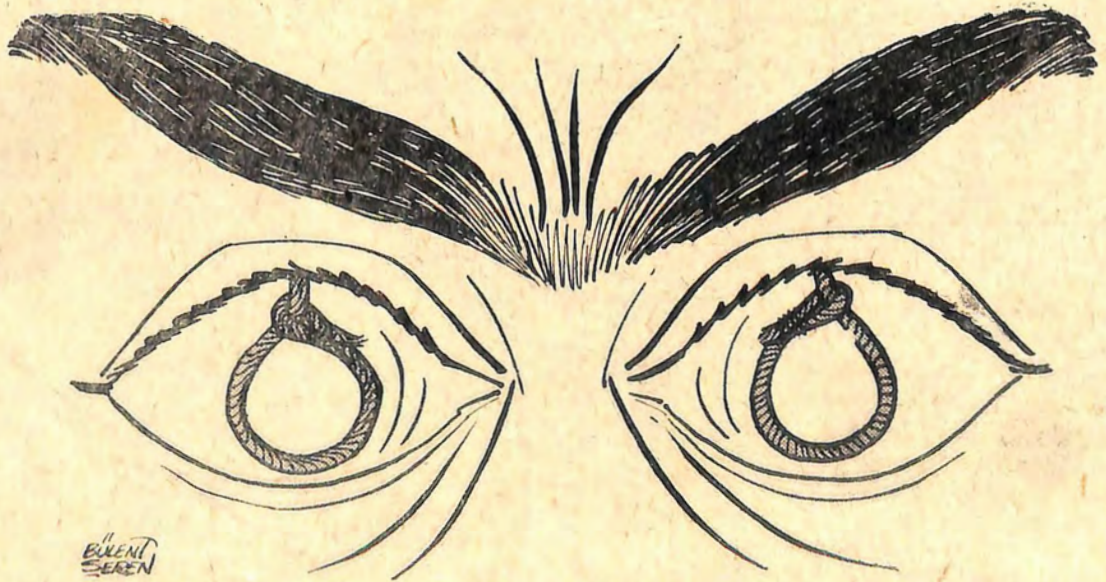
— Onuuuun!... Nur içinde
yatsın, onun!

— Gördün mü tek bir keli-
me, tek bir harf yüzünden na-
sıl bir fırsat kaybettiğimizi?...
Bütün milletin kulağına bunu
fısıdayacak, bütün memleke-
te «A. M.» nin partisi oldu-
ğumuzu yayacaktık!

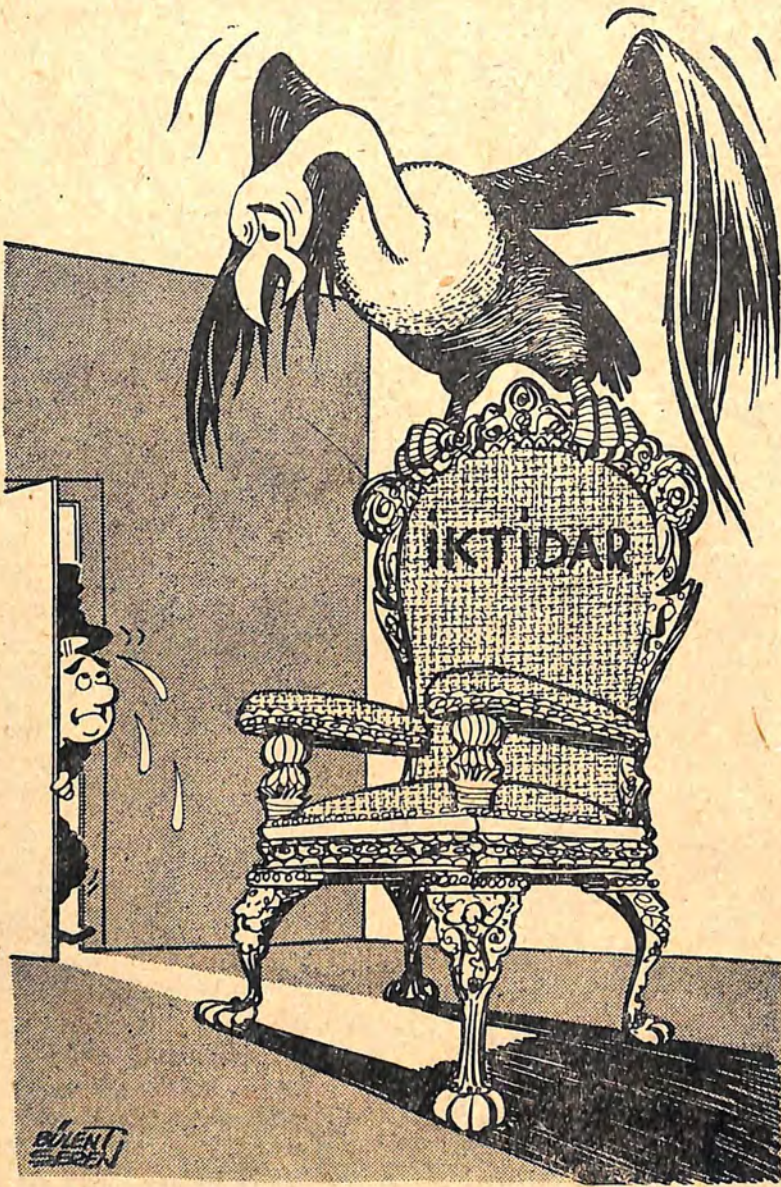
İkisi de ellerini dizlerine vu-
rarak «uuuu» diye yere tü-
küdüler:

— Kaçırıldık... Bir daha ele
geçmez bir fırsatı kaçırdık!

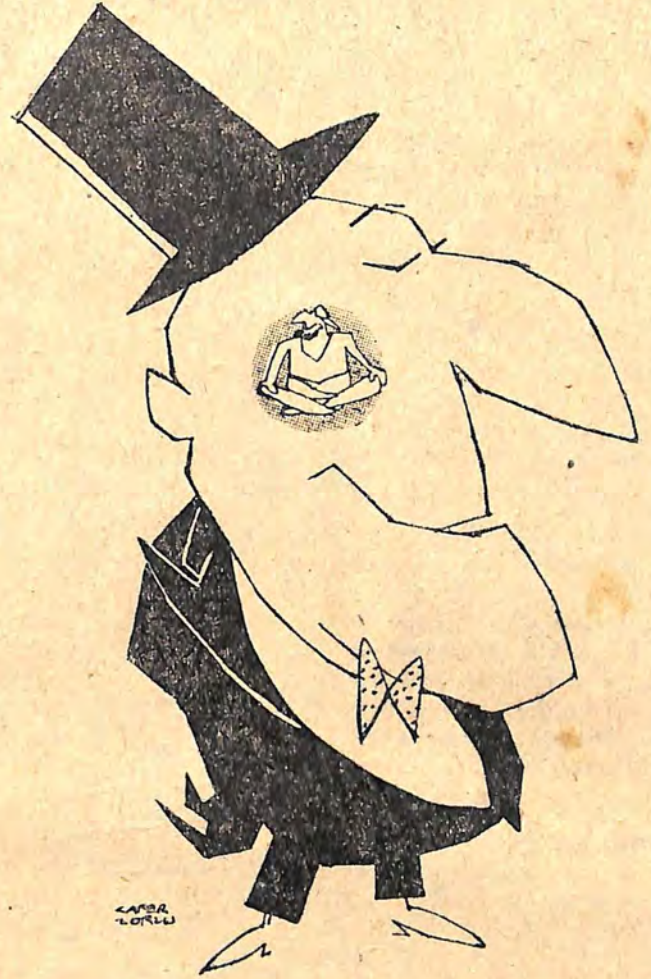
A.P. mitinginde bir hatip: «Gözlerime bakın, anlarsınız!» dedi. (Gazeteler)

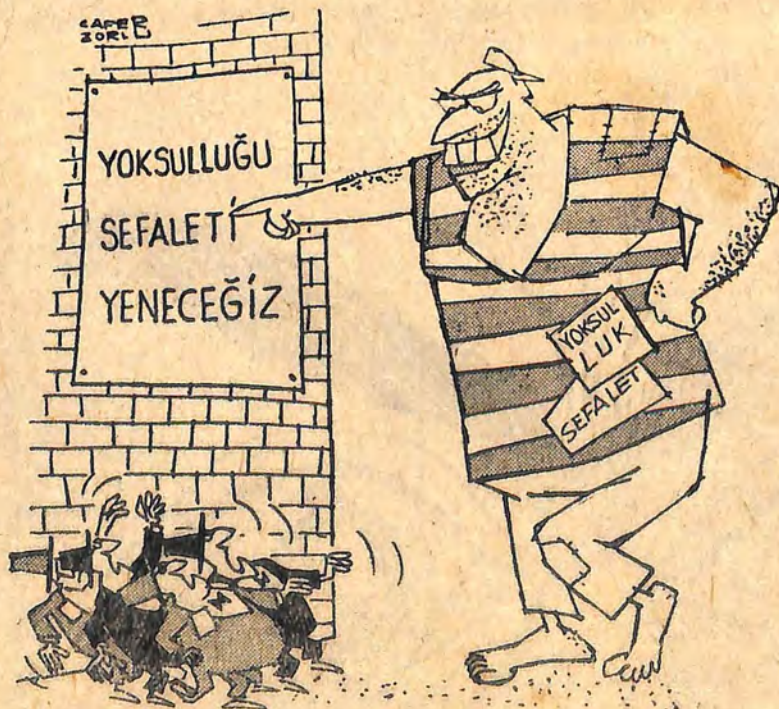
A. P.'nin gözleri!

AKBABA — Hatır, gönül yok... Kim oturursa otursun, tepesindeyim!

Şark çıbanı!

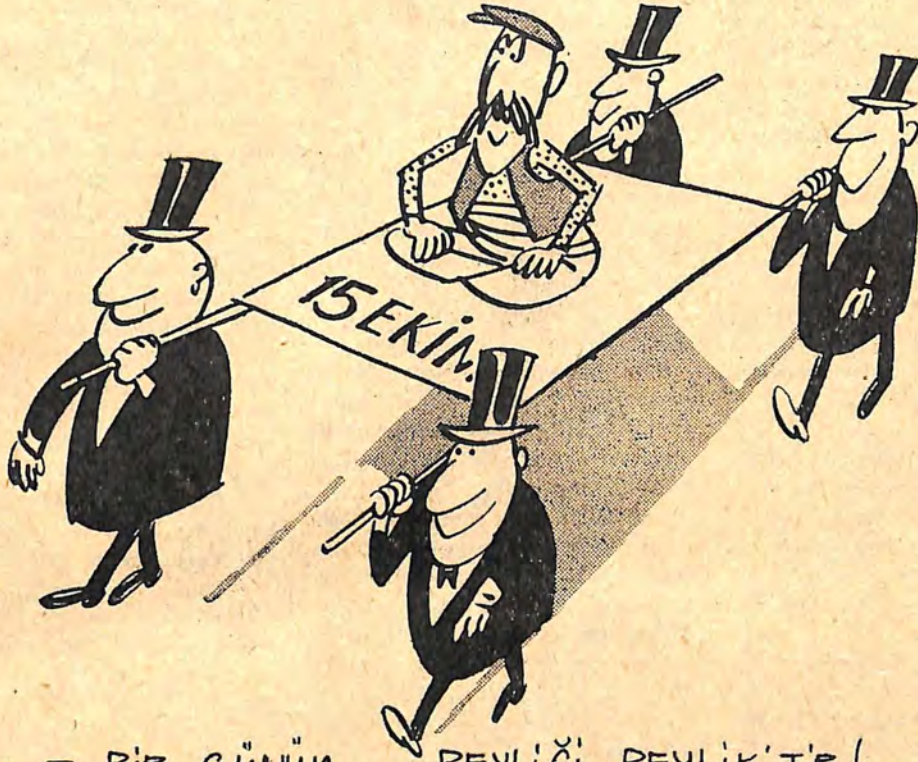
— Hanginiz yazdı bunları olan?

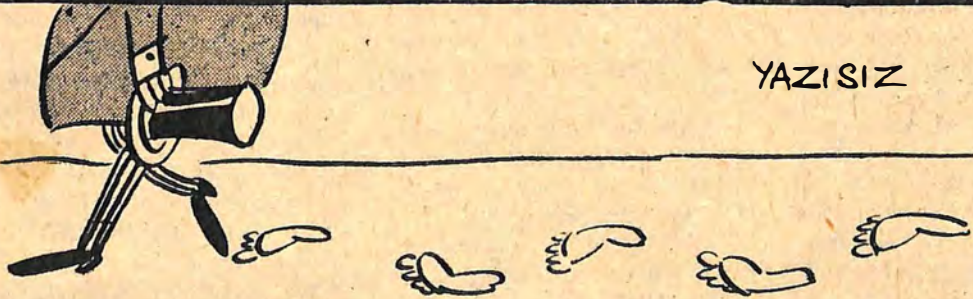
Yol ağzı!

OY anam OY!!

Suatyalar

- BİR GÜNÜN BEYLİĞİ BEYLİK'TİR!

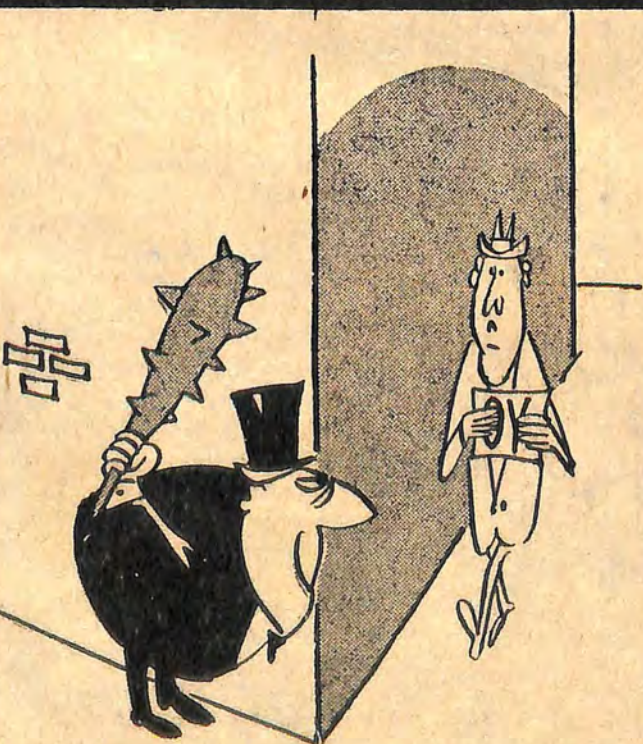

YAZISIZ

ŞİMDİ BU GÖRMÜŞ OLDUĞUNUZ
SUYU
LEKENİN
ÜSTÜNE
İYİCE
DÖKECEĞİM..

YAZISIZ

YAZISIZ

-Biz mi? Ekmek Partisindeniz oğlum!..

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN:
PEYAMİ SAFA

ÇİZEN:
BÜLENT SEREN
11

SEVİM, GECE ODAMA GELECEĞİNİ SÖYLEYİNCE AĞZIM KULAKLARIMA VARMISTI!

YENGE HANIMIN KARNINA BUZLU HAVLU KOYMUŞLAR, SANCISI DA DİNİMİSTİ. FAKAT, GECEİN TADI KACMIŞ MİSAFİRLER DAĞILMIŞ LARDI...

SOYUNDUM. BİTİŞİK BANYODA YIKANDIM. YATAĞA UZANDIM. DAKİKALAR YÜRÜMÜYORDU...

BES

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 11 —

Kafan yarılsa, bu da zamanla geçer... Sen sıhhatine yavaş yavaş kavuştuğunu da farkedersin. Fakat kırık bir kalbin iyileşip iyileşmediği hemen anlaşılmıyor. Belki de bu sabahki üzüntülü halini komik bulmam, kalbinin yavaş yavaş iyileşmeğe başladığına delâlet ediyor.»

Caroline rahat bir gün geçirdi. Zira Miss Farrow öğle yemeğinden sonra ortadan kayboldu, büroya da o gün bir daha dönmedi. Fakat Caroline endişeyle Mr. Shalimar'ın kapalı kapısına bakıyor, adamın hiddetli bir boğa gibi elinde notunu sallıyarak dışarıya uğramasını bekliyordu. Mr. Shalimar'ı boğaya benzetmesi de garipti. Zira adamı bir iki defa görmüştü. Mr. Shalimar aslında yaşlı bir boğa güreşçisine benziyordu. Dimdik bir vücut, kalkık omuzlar ve esmer bir cilt. Adamda çok dert görmüş bir insan hali vardı. Caroline, «Ne tuhaf,» diye düşündü. «Ben evvelce büroların insanların sadece gelip çalıştıkları bir yer olduğunu zannederdim. Halbuki şimdi herkesin hususî hayatını da büroya getirdiğini, diğerlerinin bunu tetkik edip, fikir yürüttüğünü anlıyorum.» Fabian'da otuz beşinci katındaki sekreterler kısmı bir köy meydanı, bunun etrafını saran odalar ise birer kulübe idi. Akşam üzerine doğru Caroline kendisini hayretle irkiltten bir şeye şahit oldu. Odalardan birinin önünden geçerken, yarı aralanmış kapıdan içeride bir kızın duvara dayadığı bir bardağa kulağını koymuş olduğunu gördü. Kız içeriki odayı dinliyordu anlaşılan. Yüzünde de duymak istediklerini işiten bir dedikoducunun mesut ve sinsi ifadesi vardı. O zaman Caroline kızın, Mr. Shalimar'ın yanındaki odada olduğunu farkettili. Kız anlaşılan görülmekten de korkmuyordu, çünkü kapıyı kitlemek zahmetine bile katlanmamıştı. Muhakkak ki sonradan olanları bir bir bürodakilere anlatacağı. Caroline kızın alâkasını ofis siyasetinin mi, iş sırlarının mı, yoksa Mr. Shalimar'ın mı çektiğini düşündü.

Saat beşte April Mr. Shalimar'ın odasından çıkarak eşyalarını toplamağa başladı. «Nerede yemek yemek istersin, Caroline?»

«— Sen nerede istersin?» April, «Sardi'ye gitmek istiyorum,» dedi. «Oranın methini o kadar çok işittim ki.»

Caroline April'e şöyle bir baktı. Kızın sırtında yine o mavi tayyör

vardı, o gece sokağa gideceği için de başına gayet biçimsiz, beyaz fütreden bir şapka da geçirmişti. Caroline onunla iyi bir lokantaya gittikleri takdirde, herkesin kendilerine bakacağını düşündü. Oraya kavalysesiz gitmeleri de bir hayli tuhaftı. Bir de April'in kılığı, uzun saçları olunca... Caroline, «Aklıma bir şey geldi,» dedi. «Sen hiç otomata gitmedin değil mi?»

April sukutu hayale uğramış bir tavırla, «Sardi'ye gitmek istemiyorum musun?» diye sordu.

Caroline yalan söylemek mecburiyetinde kalmıştı. «Orası benim için biraz pahalı da.»

«— A, tabii...» April'in yüzü dostça bir anlayışla aydınlanmıştı. «Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum. Oraya benim de gitmemem lâzım. Hafta sonunda para alıncaya kadar sadece dört dolarım var... Ben para işlerinden o kadar anlamıyorum ki, senin gibi arkadaşlar

aklımı başıma getirmese aç kalacağım.»

Caroline güldü. «Otomattan çok hoşlanacaksın.»

Mr. Shalimar'la Mr. Rice dışarı çıktılar. Mr. Shalimar kolunu, diğerinin omuzuna atmıştı, gülüp duruyordu. April'le Caroline'in masalarının önünden geçerken durakladılar. Mr. Shalimar, «Aşağıya gelip bir içki içer misin, April?» dedi. Sonra Caroline'e baktı. «Siz de.»

April hemen kızardı. «Çok teşekkür ederiz... Memnuniyetle geliriz... Öyle değil mi Caroline?»

Mr. Rice, «Aşağıda görüşürüz öyleyse,» diye atıldı. «Geç kalmayın, kızlar.» İki erkek asansöre doğru gittiler. April ise makyaj levazimatını telâşla çantasına koymağa çalışıyor, bir kısmını da yere döküp duruyordu. «Mr. Rice ne tip değil mi?»

Caroline o binadaki bara ilk defa geliyordu. Gözlerini kısarak, loş salonda etrafına bakındı. Burası koridor veya asansörde gördüğü kimselerle doluydu. Anlaşılan burası Fabian memurlarının gayri resmî kulübü, saat beşten sonra toplandıkları bir yerdi. Mr. Shalimar'la Mr. Rice

köşedeki bir masada oturuyorlardı, önlerinde içkileri vardı, masaya kızlar için de iki sandalye çekmişlerdi.

Mr. Shalimar, «Ne içersiniz?» diye sordu.

Caroline, «Viski,» dedi. Aklına o gelmişti.

April'in yüzünden genç kızın ruhi bir mücadele geçirdiği anlaşıyordu. Sonra çabucak, «Ben de,» dedi. Yine kızarmıştı.

Mr. Rice Caroline'e sordu. «Siz Fabian'da ne yapıyorsunuz?»

Genç kız, «Bu hafta Miss Farrow'un yanında çalışıyorum,» dedi.

Adam sanki korkmuş gibi gözlerini açtı. Yüzünde müstehzâ bir ifade belirmişti. «Kulübe girmek için böyle çetin imtihanlar da tertip ederiz. Şansınız varmış.»

Caroline, «Ne komik,» diye düşündü. «Ben de kafamda aynı şeyleri geçirmiştım.»

Mr. Shalimar, «Demek Caroline Bender sizsiniz,» dedi.

«— Evet.» Genç kızın ağzı birdenbire kuruyuvermişti.

«— O küçük raporunuzu masamda buldum.»

«— Biliyorum.» Sesi de neden öyle titrek çıkmıştı? İçkisinden bir yudum aldı.

Mr. Shalimar, «Kitabı bu akşam üzeri okudum,» dedi. Sonra susarak genç kıza baktı. «Biliyor musunuz Miss Bender?»

«— Neyi?»

«— Sizinle aynı fikirde olduğumu.»

Caroline rahat bir nefes aldı, eli ayağı tutmaz olmuştu. «Ya...»

Mr. Shalimar deva metti. «O kitabı almıyacağım.»

Caroline tekrar mırıldandı. «Ya...»

Mr. Shalimar gözlerini kıpmıştı. «Buranın âmiri benim, Yazı İşleri Müdürlerim ne derlerse desinler, ben beğendiğim kitabı alır, beğenmediğimi de reddederim. Fakat genç, zeki bir «okuyucu» nun benimle aynı fikirde olması da hoşuma gider.»

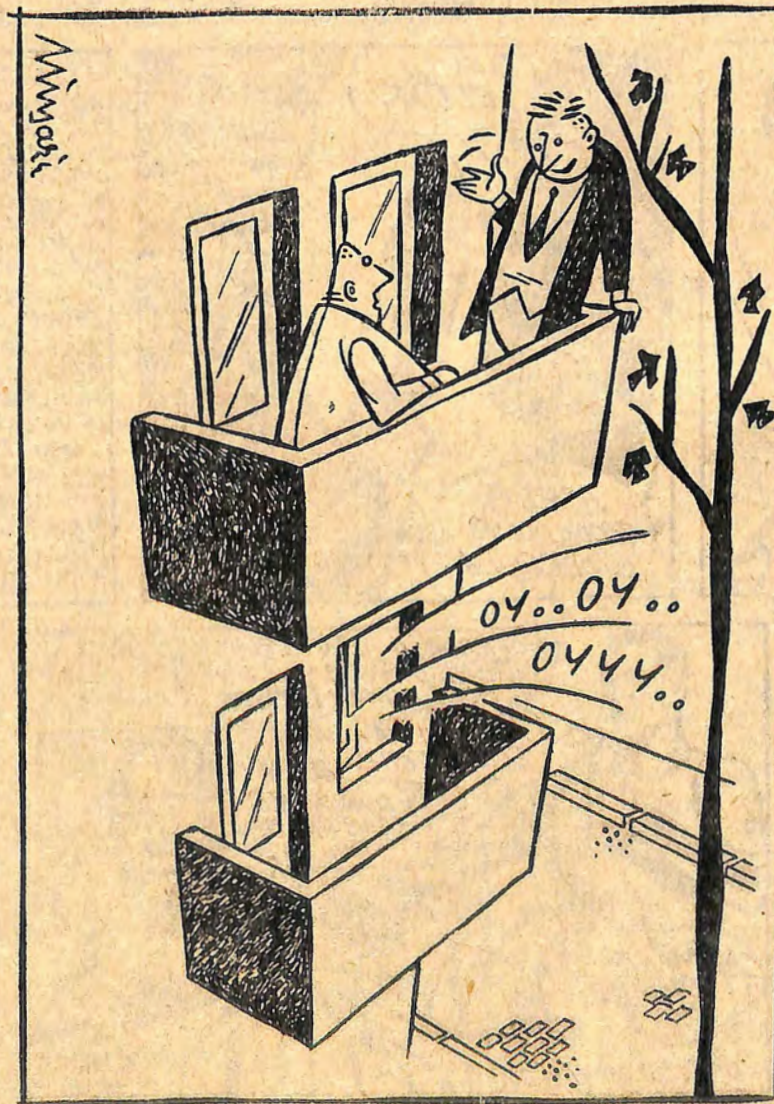
Caroline, «İnşallah ben de güntün birinde «Okuyucu» luğa yükselirim,» dedi.

«— Pekâlâ... Bir iki hafta size her akşam evde okumanız için kitap vereceğim. Siz de bana herbiri hakkında kısa bir rapor yazarsınız. Bakalım, iyi netice alırsak, sizi de «okuyucu» yaparız.»

«— Ah, çok teşekkür ederim.»

Mr. Rice müstehziyane güldü. Mafih tebessümü bile yüzünün ifadesine fazla tesir etmemişti. «Gençlik hevesi! Eğer Fabian bilse, bu çocuklara burada çalıştıkları için ücret vermez, bilâkis onlardan üstüne para alırdı.»

(Devamı var)

— Alt kattaki mi? Yok canım hasta falan değil, aday oldu!..

KARA İBRAHİMİN AR-
KADAŞI ŞUAYIP, PEH
LIVANA Kafa TUTAR.
MÜNKAŞA YEMEK
PİŞİRME MESELESİN-
DEN ÇIKMIŞTIR.

ORTADAKİ SOĞUK
HAVA, NEFİS KOYUN
ÇEVİRMEĞİ VE
KIRMIZI ŞARAP GE-
LİNCE, NİSBETEN
DAĞILIR...

PATATES Şövalyeleri

— 33 —

Suç ortakları olabileceğinden avukat. ajanstan bu suç ortaklarını sağlayıp sağlamayacağını sordu.

Peggy:

— Fil'in iki kafa dengi olacak, dedi. Brex otelinde kalıyorlar. Niçin onları yakalatmıyorsunuz?

Denen dendi, denen yerine getirildi; bunun üzerine tevkif müzekkeresi kesildi; sonra şimdilik kefaletten serbest bırakıldılar.

★

Kefalet mi?

İşte meraklı bir olay karşısında yız. Kefalet Clotilde Troll tarafından verilmişti. Yazışmalar böyledir. Clotilde Troll neden bizim üç tutuklu için elli bin dolar elden çıkardı? Bu ele geçen Dubl'e'yi gerçekten tanımıyorsa, neden, onun Bess adasının kıyısında olduğunu ileri sürüyor ki? Konsolos bizimkilerin üç mäsüm kişi olduklarını ileri sürüyordu. Ama bu hiçbir şey ispat etmiyor. Altı milyon dolardan ve boş gezenin boş kalfası olmaktan canı burnuna gelmiş bu mösyö Dubl'e'nin. Artık sırf sıkıntıdan kurtulmak için, bir vagon aşırarak üzere, Pio Pis ile Settembre Nort'u Yeni Dünya'ya götürmeyi üzerine almış olduğu düşünülemez miydi?

19 Mayıs'tan 29 Mayıs'a kadar Bess adasında kaldıklarını söylememiş miydiler? Bu ikrarı nasıl incelemeliydi? Bir vurgun vurmak için 29 Mayıs'ta New-York'a yavaşlamışlar mıydı?

Gazeteler çarşaf gibi koca başlıklarla çıktı: «Vagon hırsız bir milyon. Mösyö Dubl'e otuz yolcu nereye yerleştirdi?»

Derken gazetenin biri ortaya şu soruyu attı: «Clotilde Troll de ne demeğe yakalanıyor ki?»

Gözleri bu iri sözlere takılınca Giorgino, bitirim kontesi ile Avenue 7'deki güzel bir kahvenin terasında müzik ve dondurmalarla keyfine bakıyordu. Bu haberden iyice sarılmış oldu.

— Ketty, dedi, iş ciddileşiyor.

Sarışın Ketty'yi içini çekti.

— Gerçekten, ciddileşiyor. Meseleyi başından beri ben de kolluyordum da hiçbir şey yapamadığımı içim yanıyor.

Giorgino:

— Ama, dedi, artık birşey yapmalı. Böyle bir duruma düşen bir başına bırakılmaz.

Sıcak ve kokulu tenli tatlı Ketty başını salladı:

— Etrafında bu kadar gürültü ko-
nan bir insanı ködesten nasıl çıkarabiliriz?

Giorgino kızdı:

— Ketty, Clotilde'in de mi kodesi boyladığını söylemek istiyorsun?

Sarışın kaçakçı o saat kötü bir gaf yaptığını anladı; hemen sözünü geri aldı.

— Mösyö Dubl'e'den bahsediyorsunuz sanıyordum, dedi. Matmazel Troll'un düşmanları filân olduğunu bilmiyorum.

Giorgino gazeteyi ona uzattı:

— Allah hakkı için Clotilde'den bahsediliyor, dedi. Bunun bir taze kız için ne kadar sıkıcı olduğunu düşünüyor musunuz siz?

Ketty yalancıkdan üzgünce şaşır-
mış göründü. Clo'dan tiksiniyordu. Ama Giorgino'nun bunu sezmesi kabul değil miydi? Giorgino hemen Clo'nun yanına koşup gitmek gerektiğini ortaya atınca da, Ketty kendisine yoldaş olmak teklifinde bulundu.

Onların geldiklerini görünce Clo:

— Bu ne güzel sürpriz böyle, diye bağırdı; bana yoksa evlenmenizi mi bildirmeğe geldiniz?

Giorgino son derece bulanık bir sesle:

— Clo! dedi. Size yardım etmeğe geldik. Ketty de böyle, yani kontes de la Sierra... demek istiyorum.

Clo:

— Hareketiniz çok güzel, diye sözünü kesti adamın. Ama benim şu anda, afyonla uğraşmağa niyetim yok.

Clotilde Ketty'den yaka silkiyordu. Pis'nin anlatmak istemiş olduğu noktalar, Ketty'yi her düşüncesinde, kendini kendinden uzaklaştırıyordu. Sanki bu güzel karşılık nereye varacaktı ki. Giorgino yüksekte attı: Sarışın kaçakçının kollarına düşeceğini sanan adamcağız, şrak diye bayılıyordu âdeta!... Kadınları hiçbir zaman şu kadarcık olsun anlamıyordu: Ketty bir zayıflık anı göstermedi.

— Herkes altından kalkabildiği kaçakçılığı yapar. Kontesler afyon kaçakçılığı, milyonerler ise delikanlı kaçakçılığı yaparlar. Asıl vurgununuz benim ağıma mı düştü, yoksa sizinkine mi düştü de sıkılıyorsunuz böyle?

Clotilde:

— Bess adasındaki evime girdiniz; yağma ettiniz mallarımı. Kendinizi bir İspanyol kontesi diye sattırdınız. Bu koca aptal baştan çıkardığınız yetmiyormuş gibi bir de bana hâlâ yardıma kalkmak saygısızlığını gösteriyorsunuz? Biliyor musunuz, sizi de tevkif ettirebilirdim?

Ketty:

— Yanılmıyorsam, dedi, New-York basını şimdi konteslerle uğraşmıyor. Bugünkü gazeteleri okumadınız mı? Clotilde omuzlarını silkti.

Alaylı alaylı:

— Aptallıklar, dedi. Bu gazetecilere ben hadlerini bildiririm. Mösyö Dubl'e'nin sayısız enayiliklerinde, ne günahım var benim? Bu mösyö Dubl'e, bir vagon ile otuz yolcu çalmışsa, benim suçum mu? Ödesin, milyoner ihtirasları!

Ketty kızdı.

— Kâinatın en menfur kadınısınız. Bir kapris uğruna kalktınız, üç asilzadeyi, ama birini değil, üçünü de kirli işlere soktunuz, şimdi de bu şekilde dır dır etmek cesaretini mi gösteriyorsunuz? O tarihte, yani 25 Mayıs'ta. Bess adasında olduğuna göre, mösyö Dubl'e, nasıl olur da vagon hırsızlığı ile okka altına gidebilir?

Clotilde dişlerini sıkarak:

— Peki adada ne halt ediyordu? diye sordu.

Ketty hayale dalarak:

— Her şeyden önce keyfine bakıyordu, diye karşılık verdi. Mesele şu ki yirmi bir kişi şahitlik edebilir.

Clotilde dikkati çekti:

— Yirmi kaçakçının şahitliği bilmem ne derece dinlenir. Hem kaçakçıların, mahkemeye çıkmaları usuldendir sanmam.

Bunun üzerine Ketty, unutulmaz bir söz, tekmi kaçakçılık tarihinin en unutulmaz sözünü söyledi.

Kızgın:

— Kaçakçılar, dedi, kibar kişilerin aksine, hiç değilse hayatlarında bir kere, kibarlık taslama lüksü gösterebilirler.

Clotilde:

— Ay güldürüyorsunuz beni, dedi. Sözü bir kere ağızdan çıkmıştı. Ketty kelimeler üzerinde oynamazdı; ama gene de içi içine sığmadı.

— Amerika kanunları zıvanadan çıkmış milyon kadınları gülmekten menetmez, dedi. Şu var ki, Amerika'daki kanun adamlarının, üç asilzadeyi elde ettikten sonra, haciz eden şaşkın bir milyon kadın hakkında ne düşündüklerini bilmem. Delfino'nun adamlarını bir araya toplamak bence zor olmaz. Yanılmıyorsam, yatınız limanda. Bülbül gibi konuşurlar; Ketty'nin dediği dediktir!

Bu sırada, Giorgino, bir koltukta büzülüp duruyor ve susuyordu. Ötedenberi zaten böyle yapardı. Yanındaki Clotilde, ağızdan, sadece bir delil provizyonu çıkardı. Bunu söyledi; ama iğrençti bu.

(Devamı var)

K-19

YAŞASIN! PIVALE den 1000 Lira Kazandık !

5 İKRAMİYELİ
AŞÇIBASI RESMİNİ
KE S İ P YOLLAYINIZ
1 Adet 1000
4 , , 250
10 , , 100
LİRA KAZANIRSINIZ
P.K 825 İZMİR

Reklamcılık — 2344/70

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Akbaba için bir fıkra anlatayım istiyorsun demek. Hay hay, bizim basın bürosuna uğra, onlar verirler.

Ali SOHTORİK

C.H.P. İst. İl Başkanı

Musiki...

Ünlü Çin filozofu Konfüçyüs musikiye çok kıymet verirmiş. Bir gün memleketlerin idareleri ve idarecileri hakkında sorular soran bir talebesine şöyle cevap vermiş:

— Bir memleketin nasıl idare edildiğini anlamak mı istiyorsunuz? Bunu gayet kolaylıkla öğrenebilirsiniz. O memleketin musikisine kulak veriniz. En şaşmaz ölçüyü elde edeceksiniz...

Size, ilhamı basın çevremizden alınan dumanı üstünde bir fıkra anlatayım.

Sadettin IŞIK

Gazeteci

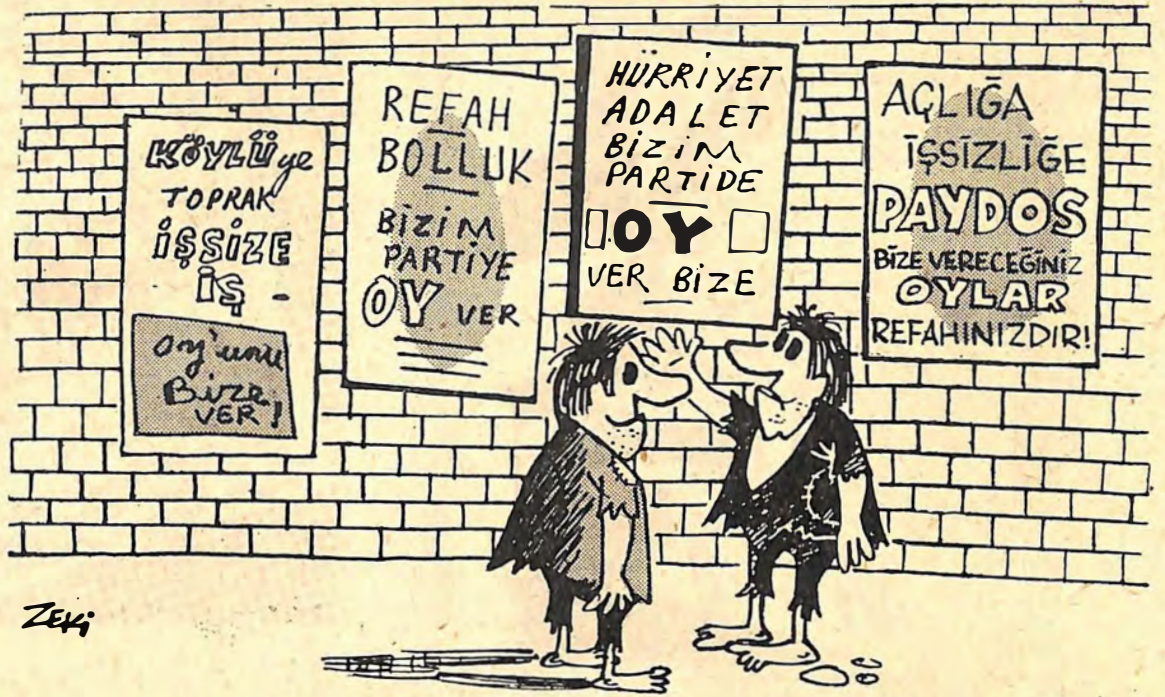
Dâhi!

Yazıhanesinde oturmuş, bir dâhi edasile etrafındakilere kendisinin bilhassa film sanatında bir otorite olduğunu söylüyor ve ünlü reisörlerin eserlerini tenkit ediyordu. Bir aralık coşarak:

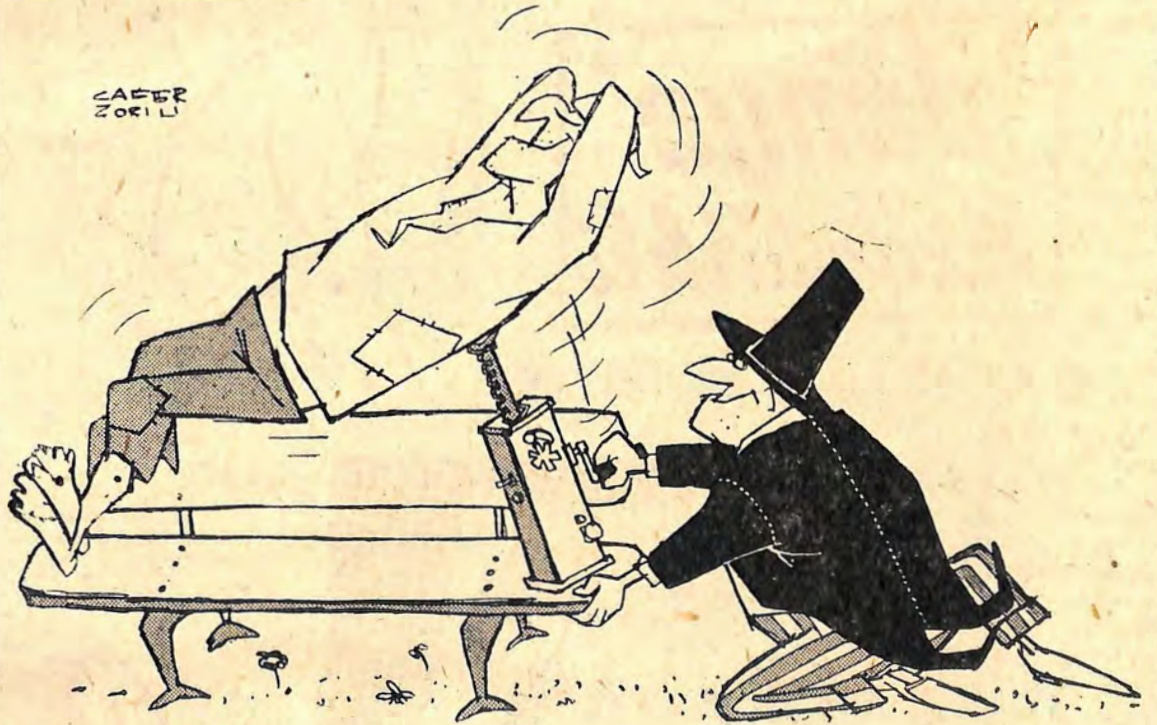
— Ben, dedi, film sap'atı hakkında muazzam bir eser yazdım, fakat bunun ben öldükten sonra neşredilmesini vasiyet edeceğim.

Bunu dinleyen bir artist sözünü kesti:

— Allah size uzun, uzun ömürler versin üstat!...

— Öyle karnım acıktı ki, şeytan al şu afişleri ye diyor!

Politikacılar: «Vatandaş kalkındıracağız diyorlar!» (Gazeteler)

Seçim günü memleketin efendisi

Seçimden sonra memleketin efendisi!

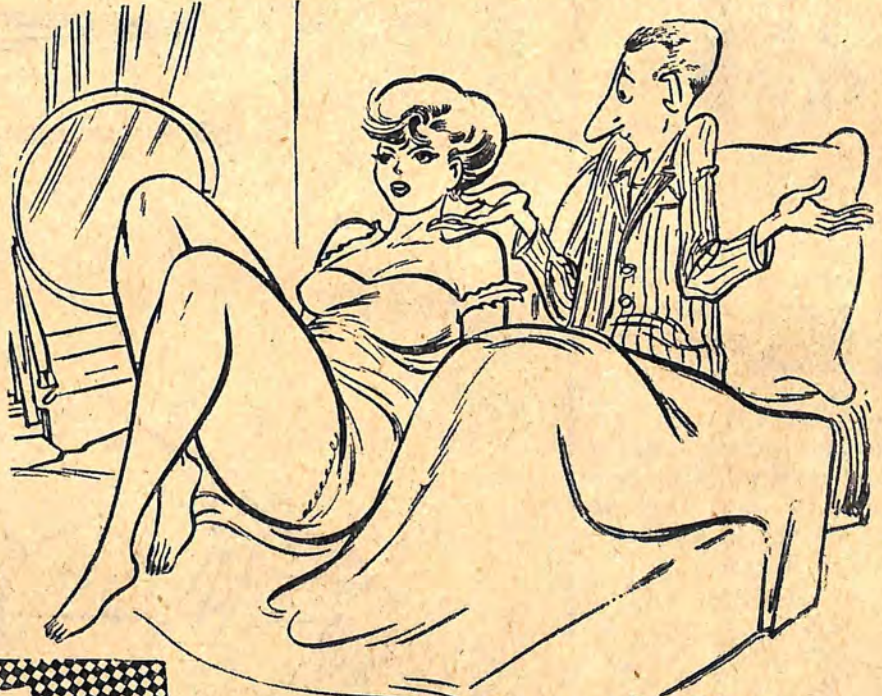

-DOKTOR, BENDE UYURGEZER HASTALIĞI
VAR; OTELDE HER GECE BİRİSİNİN
ODASINA GİRİYORUM...
-HANGİ OTELDE KALUYORSUNUZ BAYAN?

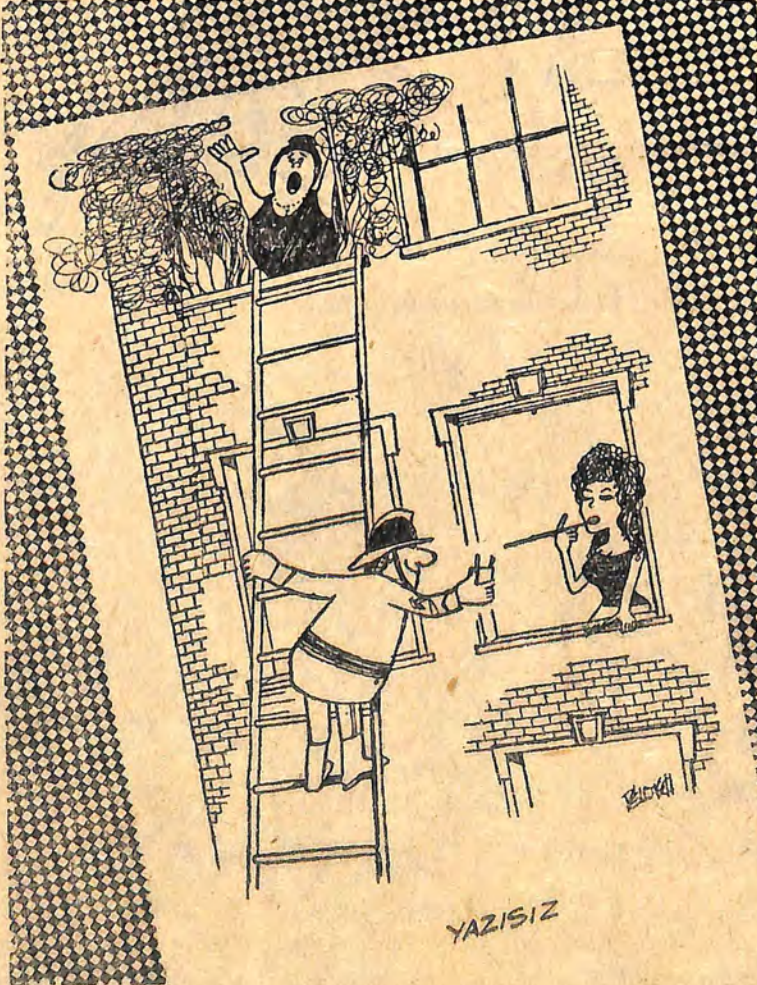
dünya Karikatürleri

"ONA TELEFONDA 'ARAMIZDA HERŞEY
BİTTİ' DER DEMEZ, BİR SAMPANYA Şİ-
ŞESİNİN PATLADIĞINI DUYDUM!"

-AMAN KARICIĞIM, DAHA İLK GECEDEN
UYKUN KAÇARSA BEN NE YAPARIM ?..

YAZISIZ

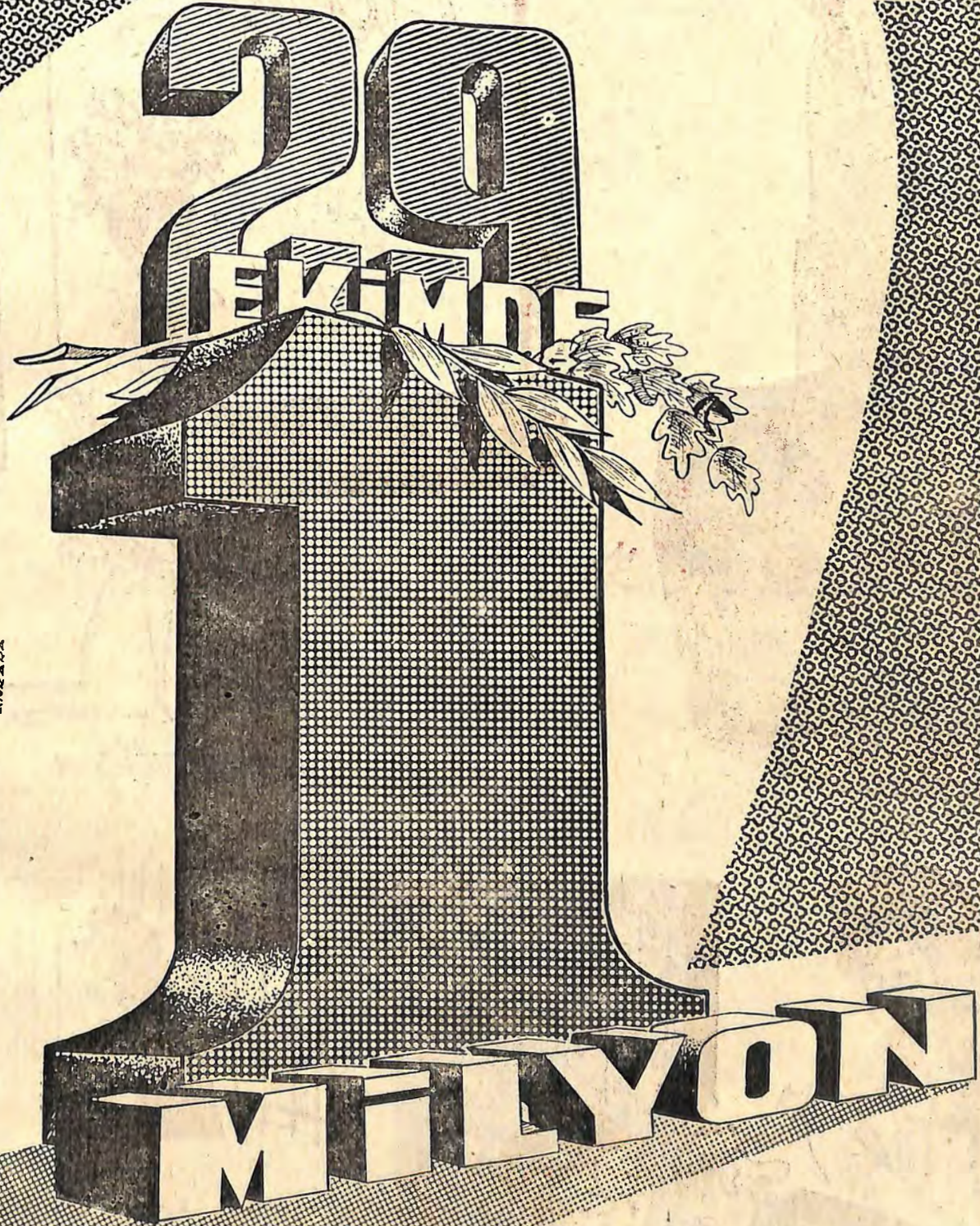

-BAK, BU BAYAN FİLİME SENİN ANNEN
OLACAK ... ONA GÖRE ÖP!

T. C. ZİRAAT BANKASI

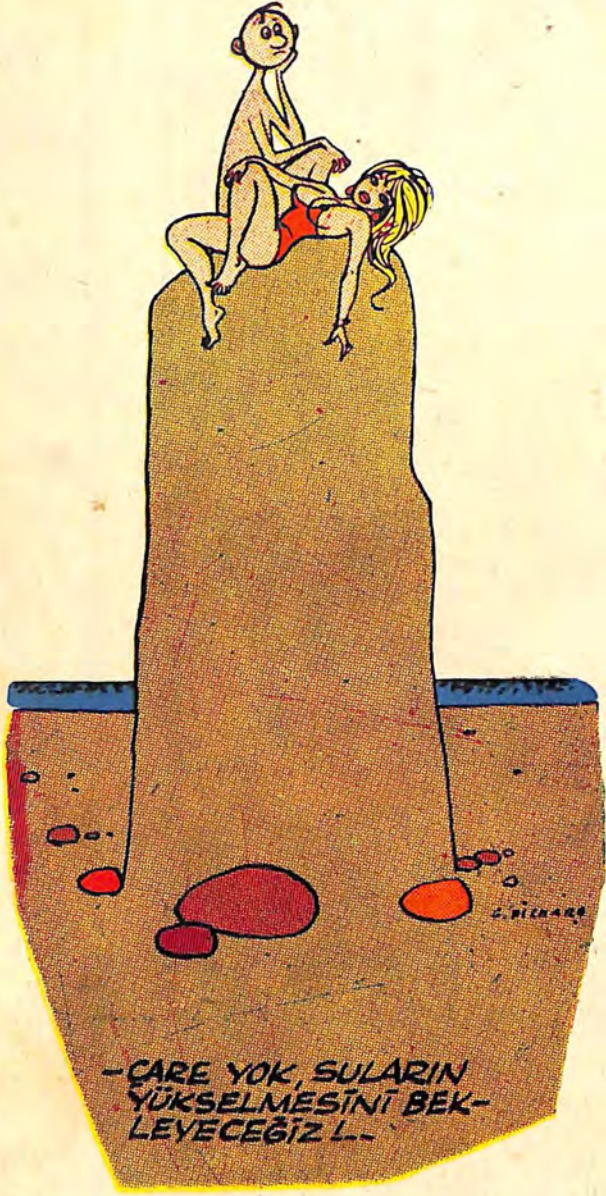

Osman Rıza
ANKARA

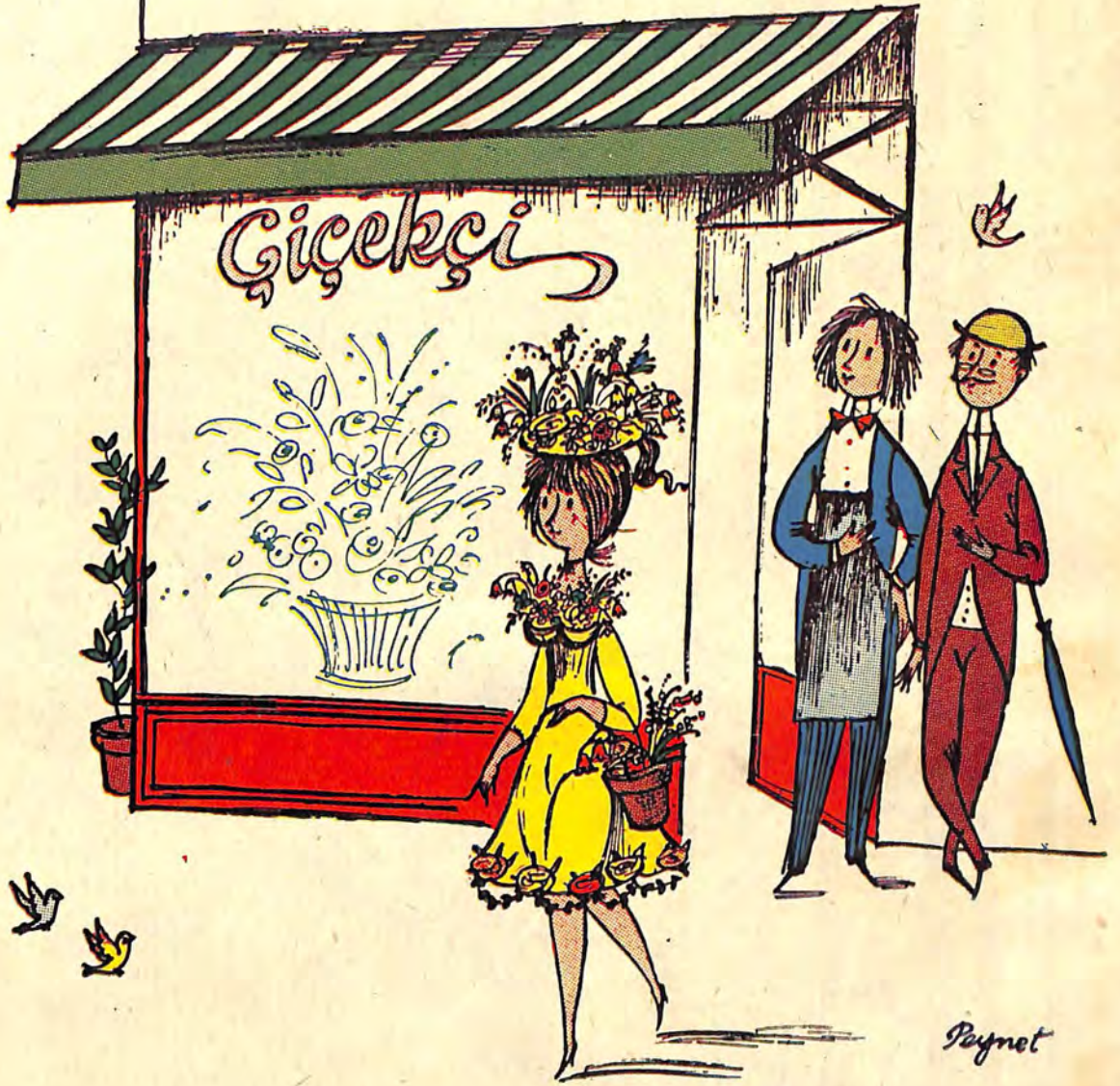

**Ziraat Bankası Tasarruf
sahiplerine daima en
zengin ikramiyeleri verir**

Akbaba

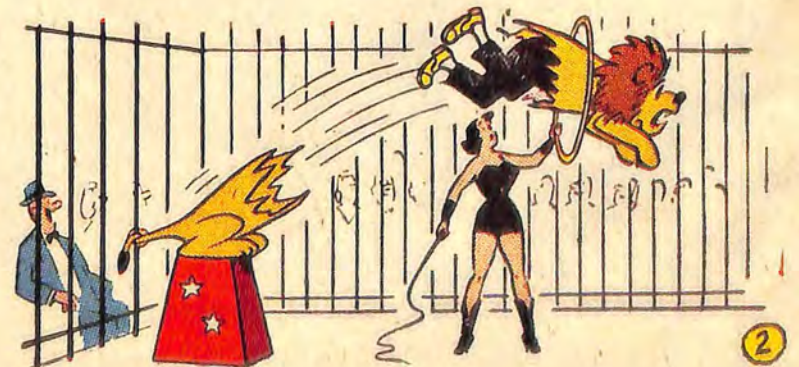
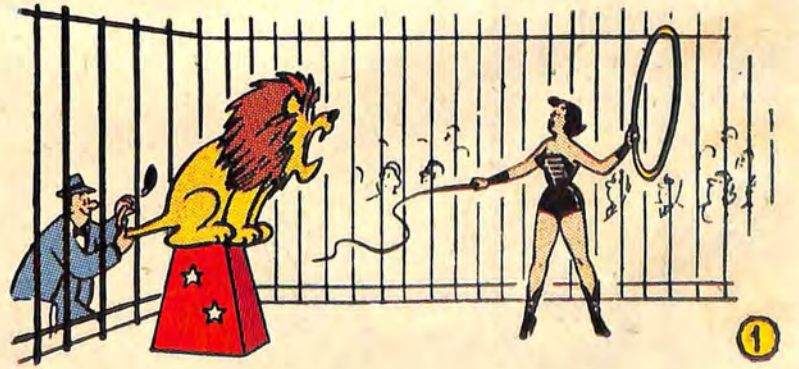
-CARE YOK, SULARIN
YÜKSELMESİNİ BEK-
LEYECEĞİZ L..

-EN İYİ MÜŞTERİM !..

-BİZİMKİ GÖZLÜĞÜNÜ SİLDİ Mİ, MUTLAKA
HOŞUNA GİDEN BİRŞEY GÖRMÜŞTÜR !..

YAZISIZ